І чужому научайтесь,
Свого не цурайтесь...
Т. ШЕВЧЕНКО

СВОБОДА SVOBODA
УКРАЇНСЬКИЙ ЩОДЕННИК UKRAINIAN DAILY

Редакція і Адміністрація: "Svoboda", 81-83 Grand St. Jersey City, N. J. 07303
434-0237
434-0807
УНСоюзу: 435-5740
— Тел. з Ню Йорку: BArclay 7-4125
УНСоюзу: BArclay 7-5337

РІК LXXIX. Ч. 21. ДЖЕРЗІ СИТІ і НЮ ЙОРК, СЕРЕДА, 2-го ЛЮТОГО 1972 ЦЕНТІВ 15 CENTS JERSEY CITY and NEW YORK, WEDNESDAY, FEBRUARY 2, 1972 No. 21. VOL. LXXIX.

КОМІСІЯ ПРАВ ЛЮДИНИ СЕКРЕТАРІЯТУ СКВУ ІНТЕРВЕНІЮВАЛА В ОН В СПРАВІ АРЕШТОВАНИХ ДІЯЧІВ В УКРАЇНІ

Ню Йорк (СКВУ — УПС). — Виконуючи постанову 5-ої Пленарної Сесії Секретаріяту, Комісія Прав Людини Секретаріяту, яку очолює сен. П. Юзик, підготовила потрібну документацію в справі заарештованих українських діячів в Україні й передала її Комісії Прав Людини при ОН.

З цією метою делегація Комісії в складі: сенатор Павло Юзик, пастор Володимир Боровський, Йосип Лисогір та д-р Михайло Сосновський мала зустріч з головою Відділу Публічного зв'язку Комісії Прав Людини при ОН Дж. Н. Чеккатте. У понад одногодинній розмові делегація з'ясувала проблему порушування прав людини в СССР та УССР, а також передала відповідні матеріяли.

Меморандум Секретаріяту СКВУ в справі арештованих українських діячів буде переслані всім членам Комісії Прав Людини при ОН, а згідно з резолюцією Економічної і Соціяльної Ради ОН, Комісія Прав Людини зажадає від урядів СССР та Української ССР вияснення в справі заарештованих — у відповідь на формально злошену скаргу Секретаріяту СКВУ.

КОМІСІЯ ПРАВ ЛЮДИНИ СЕКРЕТАРІЯТУ СКВУ

Ню Йорк. (СКВУ – УПС). — У зв'язку з п'ятою Пленарною Сесією Секретаріяту СКВУ тут відбулася нарада Комісії Прав Людини Секретаріяту. На засіданні 31 січня 1972 р. Комісія оформилася в такому складі: сенатор Павло Юзик — голова, Йосип Лисогір — заступник, Митрополит Максим Германюк, Митрополит Мстислав Скрипник, пастор Володимир Боровський, Ігнат Білинський, Микола Плавюк, д-р Володимир Галан, п-і Лідія Бурачинська — члени. Секретарем Комісії є д-р Михайло Сосновський.

РАДА І КОМІСІЇ СКВУ ВІДБУЛИ НАРАДИ

Ню Йорк. — Як уже інформовано в попередньому виданні „Свободи", тут з кінцем минулого тижня, від п'ятниці 28 до неділі 30-го січня відбулася п'ята з черги пленарна сесія Секретаріяту Світового Конгресу Вільних Українців, під час якої окремо нараджувались поодинокі Ради і Комісії Секретаріяту: Світова Координаційна Освітньо - Виховна Рада та Ради і Комісії: Суспільної Служби, Ветеранських Організацій, Жіночих Організацій, Культурних справ, Прав людини, Молоді, Преси та інформації, Студентська, Дослідів положення українців у комуністичних країнах, Кооперативна, Статистична та інші. Всі ці наради, як і пленарна сесія Секретаріяту СКВУ, відбувалися в готелі Комодор, частинно в Українському Інституті Америки.

ПЛЕНУМ СКВОРАДИ

У пленумі Світової Координаційної Виховно - Освітньої Ради взяли участь представники крайових централь виховних інституцій та делегати Канади, Бразилії і Аргентини, представники українських епархій в особах єпископа Івана Стаха з Філядельфійської діяцезії, суперінтенданта католицьких шкіл Стемфордської діяцезії о. д-р П. Федорончук, митр. прот. о. О. Мицика, д-ра В. Ленцика, інсп. Ю. Бобровського від Головної Шкільної Ради УПЦеркви. Пленумом проводила президія під проводом Владики Івана Стаха і о. О. Мицика, секретарював професор С. Стецик. В програму Пленуму входили звіти уступаючої Президії, які відчитав голова СКВОР д-р Е. Жарський, його доповнили члени управи мґр. Я. Рак, інж. М. Семанишин, інсп. Ю. Борковський та С. Стецик. По дискусії над звітами та уділення абсолюторії обговорено та принято запропоновані Президією зміни правильника СКВОР.

(Закінчення на стор. 6-ій)

Мгр. Слава Стецько доповідала в Ню Йорку

Ню Йорк. — У виповненій слухачами великій залі УНДому при 2-ій евню в неділю 30 січня відбулася одногодинна доповідь члена ЦК АБН і редактора різномовних видань АБН мгр Слави Стецько на тему „Україна в світовому протиросійському фронті". Доповідь спонзорували Організації Визвольного Фронту. Доповідачка змалювала картину зростання впливів ідей Антибольшевицького Бльоку Народів у світі, від часу створення АБН в Україні в роках другої світової війни і до наших днів. „Москва та ж сама, що й за Калітів", ствердила промовниця, і тому завдання української національно-визвольної політики те ж саме: ліквідація імперії шляхом революцій в ім'я створення національних держав. „Не існує світового комунізму, а існує Москва з її імперіялізмом і намаганням накинути світові її спосіб думання й життя, поширити вплив у світі, включно до Куби й до Чіле. Тому боротьба скерована не проти мітичного „світового комунізму", а проти Москви, з якої йде допомога підривним силам світу. „Не було б Москви, не було б і комуністичного Китаю", сказала доповідачка. Докладно спинилась п-і Слава Стецько на процесі поширення ідей АБН у світі. Нині в обороні В. Мороза, В. Чорновола та ін. нескорених демонструють не тільки українці, особливо наша молодь у вільному світі, а й молоді шведи, данці, західні німці, японці, малайці. У Світовій Антикомуністичній Лізі, ВАКЛ, заходами АБН викорінено будь-які московські впливи. У ВАКЛ Україну репрезентує АБН, хоча й не має держави, а до ВАКЛ входять представники понад 40 держав світу. Щодо найновіших українських демонстрацій в обороні прав України та з вимогою звільнити безпідставно засуджених Єпископа В. Величківського, В. Мороза, В. Чорновола, С. Караванського й ін., то член ЦК АБН сказала: „Де є мученики — там є віра, а де є віра, там є правда і там є перемога! Ми всі в обороні прав України будемо патріотами не партій і організацій, а патріотами України!" Промову перервали численні оплески. Після запитів та виступів багатьох учасників дискусії, схвалено резолюції, присутні спонтанно зібрали понад 300 дол. на фонд діяльности АБН. Вечором проводила Президія у складі: д-р В. Савчук, ред. В. Левенець, п-і Дарія Степаняк, д-р О. Соколишин. У кінці було проголошено, що 11-го лютого відбудеться демонстрація українських жінок у Ню Йорку, у п'ятницю вдень, в обороні прав України. Вечір закінчився співом „Не пора".

Президія КУК одобрила плян організації праці і проголосила ударну збірку Національної Вкладки

Вінніпег (КУК). — Дня 21 січня ц. р. в приявності 24 членів відбуто в Вінніпегу перше після-конгресове пленарне засідання Президії КУК, до складу якої, за зміненим статутом, входить 40 представників, репрезентуючи всі 33 складові організації КУК. Президент о. д-р В. Кушнір, відкриваючи це перше засідання Президії КУК, підкреслив, що за станом три місяці праці Екзекутива відбула три засідання, а покликані нею дві комісії мали разом 6 засідань, на яких оформлено резолюції 10-го Конгресу та випрацьовано плян організації праці КУК. В тому ж часі бюро Централі КУК перевело кореспонденцію з федеральним міністром М. П. О'Коннелем та міністром Манітоби Л. Дежарденом в справі державних субсидій на культурні проекти українців Канади, у зв'язку з чим розіслано комунікат Централі КУК до всіх складових організацій і Відділів.

У шкільних справах підготовано до друку 10 лекцій другої частини навчання української мови зорово-слуховою методою, відбуто зустріч з міністром освіти Манітоби Б. Ганущаком, а голова КЦУШР О. Каліцінський взяв участь у зборах КВОР в Торонті.

Відчитано довше письмо, яке КУК одержав від прем'єр-міністра П. Е. Трудо у відповідь на меморіял з 5-го жовтня 1971 в справі Валентина Мороза та інших справ, зв'язаних з відвідинами Канади прем'єром Совєтського Союзу Косигіном.

Після вислухання звідомлення голови Комісії пляну праці Ю. Гвоздулича, Президія одобрила плян організації праці КУК, одночасно покликуючи рівночасно склад таких Комісій КУК: Комісія внутрішніх справ, Комісія фінансів і бюджетова, Комісія статутова, Комісія зовнішніх справ і Комісія справ української культури. Рівночасно голови Комісій накреслили плян їхньої праці, який — після переведення ділової дискусії — Президія КУК одобрила.

В справах фінансових, екзекутивний директор д-р С. Яр. Кальба подав, що за 9 місяців по кінець грудня 1971 збірка фондів КУК дала всього 2,919.80 дол. на Національну Вкладку і 5.787.30 на Харитативно - Освітній Фонд. Президія одобрила проект, запропонований головою Бюджетової Комісії А. Яремовичем, для переведення ударної кампанії збірки Національної Вкладки по всіх українських осередках Канади впродовж місяця березня 1972. На основі вислідів цієї збірки, буде випрацьований бюджет на наступний діловий рік праці КУК.

Ударну збірку Національної Вкладки продовж місяця березня 1972 р. переведуть на місцях всі Відділи і Представництва КУК у тісній співпраці з місцевими клітинами складових організацій КУК. Половина цієї збірки Національної Вклад-

(Закінчення на стор. 6-ій)

Посадник Ню Йорку Ліндзі запропонував капітальний бюджет в 1,8 більйона

Ню Йорк. — Посадник Ню Йорку Джон Ліндзі, ознайомившись із списком різних проєктів, запропонованих Міською Плянувальною Комісією і нічого в тому списку не змінивши, запропонував на новий фінансовий рік капітальний бюджет для Ню Йорку у висоті 1.8 більйона доларів. Найвищі суми за пропонованим проєктом і найбільше уваги було б приділено справам освіти, транспорту і боротьбі проти занечищення оточення. На них мав би витрачатись 71 цент з кожного доляра. Д-р. Ліндзі передав свій проект бюджету на розгляд Міської Ради, яка повинна його розглянути і затвердити до 15-го квітня. Новий бюджет призначений на один рік, починаючи з 1-го липня. Коли б такий плян було затверджено, то в Ню Йорку дістануть більше допомоги малі розмірами школи, місто придбає за 21 мільйон долярів „Єнкі Стадіон", буде витрачено понад 5 мільйонів долярів на встановлення нової сигнальної поліційно-пожежної системи тощо. Найбільше грошей будуть видані на боротьбу проти занечищення повітря, води і взагалі оточення в районі великого Ню Йорку — 29% з усієї суми, а найменше — на службовців міста, бо тільки 1%.

Верховний Архиєпископ Йосиф VII закликає засвідчувати ділами єдність Помісної УКЦеркви

Рим. — У „Вістях з Риму", що їх видає Українське Пресове Бюро, в ч. 3-4 за 25-го січня надруковано таке звернення їх редакції:

„Від Високопреосвященних Владик Української Католицької Церкви, духовенства і громадсько-мирянських чинників з різних осередків наспіли на руки Блаженнішого Верховного Архиєпископа Кир Йосифа VII повідомлення про підготовку відзначення його 80-річчя та особисті запрошення Ювілята на ці святкування.

„Українське Пресове Бюро в Римі уповноважене подати до публічного відома, що Їх Блаженство глибоко зворушений цими виявами уваги та пошани до нього, однак не уважає, що нинішні важкі умови для всієї нашої Церкви та Народу надаються до таких особистих святкувань. Верховний Архиєпископ і Кардинал Йосиф бажав би, замість ювілеїв, з'єднатися з Владиками, священством і вірними у святих Літургіях і молитві за кращу долю для нашої терплячої Церкви і багатостраждального народу. За молитви в його намірені він буде особливо зобов'язаний і вдячний. Молитва і добрі діла, праця і пожертви для пекучих потреб нашої Церкви будуть найкращою формою відзначення цієї річниці, бажаною Блаженнішим Кир Йосифом.

„Наш Первоієрарх закликає засвідчувати також ділами єдність Помісної Української Церкви та всяко сприяти її внутрішньо і зовнішньо. Редакція".

Український Католицький Екзархат у Бразилії піднесено до епархії

Рим (Українське Пресове Бюро). — „Осерваторе Романо" з 24 грудня 1971 р. подало до відома, що екзархат для вірних українців, які проживають в Бразилії піднесено до гідности епархії з титулом „Св. Івана Хрестителя Куритиби для Українців", і що вона стала суфраганною латинської митрополичої Церкви Куритиби. Новим Єпархом номіновано Преосв. Йосифа Мартинця, дотепер Титулярного Єпископа Судацького і Апостольського Екзарха для вірних українців Бразилії. Коадъютором з правом наслідства назначено отця Єфрема Василя Кривого, дотепер протоігумена Чину Василіян в Бразилії.

Цей же ватиканський півофіціоз подав до відома, що з огляду на те, що архиєпископ Іван Бучко зрезигнував, зогляду на стан здоров'я, з уряду Апостольського візитатора для Українців в Західній Европі, його наслідником назначено о. проф. д-р Мирослава Стефана Марусина.

Справа Беатифікаційного процесу сл. п. Митрополита Андрея

Рим (УПБ). У „Вістях з Риму" ч. 3-4 з 25 січня ц. р. надруковано таке повідомлення. — Подаємо до відома, що новим постулятором до беатифікації Сл. Б. Митрополита Андрея Шептицького назначено о. д-ра Степана Гарванка.

Всі жертви призначені на ту ціль просимо слати на таке ім'я й адресу: Card. Joseph Slipyj, Palazzina dell'Arciprete, 00120 — Vatican City, ясно зазначуючи, що пожертва призначена на видатки беатифікації.

Комуністичний Китай швидким темпом розбудовує свою атомову зброю

Гонґ Конґ. — Комуністичний Китай швидким темпом розгортає одинаково свою т. зв. конвенціональну, як також ядрову зброю. Коли ще недавно китайські комуністи розпоряджали тільки нечисленними ракетами на 600 до 1.000 миль із поганими вихідними на поверхні землі та з пальним, яке могло спричинити пожежу чи вибух, то тепер вони вже розпоряджають ракетами на віддаль 1.500 до 2.500 миль, з підземними викиднями та покращаним пальним. Тими ракетами можна вже поцілювати совєтські посілості над Тихим океаном, як також Тайвань, Японію чи Південну Корею.

Кость Варварів нагороджений медалею і призначений на нове становище в Державному Департаменті

Асистент державного секретаря Джон Ричардсон (зправа) вручає К. Варварову почесну нагороду — медалю і грамоту. Посередині — дружина, п-і Л. Варварів і дочка Ірина.

Вашингтон, (Д. К.). — Кость Варварів, що протягом останніх п'яти років завідував сектором соціяльних наук у бюрі для міжнародніх питань науки і культури в Державному Департаменті, одержав високу почесну нагороду Державного Департаменту. Під час спеціяльної церемонії з цієї нагоди, яка відбулася ще 9-го листопада, м. р., асистент державного секретаря Джон Ричардсон вручив К. Варварову медалю Державного Департаменту разом з грамотою, в якій вичислюється його заслуги для досягнення окремих цілей закордонної політики ЗСА. В жовтні м. р. Кость Варварів був підвищений в ранзі і призначений на нове становище заступника директора для справ ЮНЕСКО в бюрі міжнародних організацій в Державному Департаменті ЗСА

Українські студенти перервали сесію агенції Об'єднаних Націй

Ню Йорк (Ігор Длябога). — Однією з акцій, що їх запляновало Товариство Української Студіюючої Молоді (ТУСМ) на свою демонстрацію 28-го січня ц.р., було перервання сесії Об'єднаних Націй, щоб звернути увагу представників ОН на несправедливість арештів в Україні.

Сімнадцять студентів зібралося, щоб перервати засідання т. зв. Агенції Програми Розвитку. Це засідання було одиноке, на яке публіка мала доступ цього дня. Студенти увійшли на залю трьома групами, вдаючи, що не знають один одного, і на умовлений час провідник першої групи встав і сказав по-англійськи: „Пане предсіднику, ми, українські студенти, вимагаємо, щоб Об'єднані Нації дослідили арешти 19-ох українців в Україні". Опісля решта членів цієї групи встали і роздавали летючки про арешти в Україні під оклики „Воля Україні" і „Воля українським інтелектуалам". З'явилася сторожа і усунула — вживаючи деколи фізичної сили — цю групу зі залі нарад. В цей час делегат із Совєтського Союзу встав і сказав по-російськи: „Ми не смієм дозволити на те, що ми тут бачили". На те відповів йому провідник другої групи студентів: „А чи ОН можуть дозволити на арешти українських інтелектуалів в Україні?!". Також і другу групу усунено із залі нарад. Совєтський делегат продовжував свою заяву, як йому перебила третя група своєю заявою про арешти в Україні. Після виступу третьої групи перервано нараду і вся публіка була змушена опустити залю.

Поліція ОН затримала студентів в підвалі будинку приблизно пів години, взяла набік провідників і списала їх імена, адреси, національність, причину демонстрації і на кінець їх сфотографувала. Всіх студентів виведено з будинку двома групами, крім провідників, яких запевнено, що звіт з того випадку буде доставлений генеральному секретареві ОН. Після того і їх під ескортою випроваджено з будинку.

Студенти-українці вимагали відповіді від Євтушенка, чому він мовчить про репресування дисидентів у СССР

Ню Йорк. — Під час виступу совєтського поета Євгенія Євтушенка, який разом з кількома американськими поетами читав тут свої вірші у п'ятницю 28 січня на арені Фелт Форуму у Медисон Сквер Гарден, українські студенти з Ню Йорку роздавали слухачам при вході на арену друковані летючки Комітету для оборони совєтських політичних в'язнів із з'ясуванням, хто такий Є. Євтушенко і що він писав колись і сьогодні. Закидаючи Є. Євтушенкові гіпокризію, особливо ж у його відношенні до нібито „негуманних" дій американців у В'єтнамі, в летючках був поставлений Євтушенкові ряд запитів у справі репресій совєтського режиму у відношенні до діячів культури в СССР. Автори летючки пригадали такі факти, як проведені масові арешти в ЧССР понове засудження російського дисидента В. Буковського, останні арешти українських літераторів і публіцистів в Києві й у Львові, помирання жидівської діячки Сільви Зальмансон в совєтському концтаборі та інші вияви терору, стверджуючи водночас, що Євтушенко ні разу не виступив із засудженням цих негуманних актів і дій, здійснюваних органами совєтського КГБ і совєтськими судами.

ПЛАСТОВИЙ МУЗЕЙ-АРХІВ

Канберра. – Крайова Пластова Старшина в Австралії призначила пл. сен. М. Шевчика на керівника Пластового Музею-Архіву в Австралії. Для Музею він збирає такі матеріяли, як пластові видання, включно з пластовими одноднівками, зразки односторінок та відзнак, печатки, правильники, інструкції, поштівки, значки, пластові коверти, фотознімки, афіші тощо. Збирають також картини пластунів-мистців та скавтінські експонати різних народів, про що інформувала „Вільна Думка" з Сіднею в кінці мин. року.

УКРАЇНСЬКІ ПРЕСА І РАДІО КАНАДИ ВІДБУЛИ РАВТ, ВИБРАЛИ КРАЛЮ І КНЯЗІВЕН

Торонто (В.Д.). — Равт Української Преси і Радіо Канади, що відбувся тут минулої суботи, 29-го січня в залях Українського Народного Дому при вулиці Крісті та який включав вибір кралі і двох князівен, належав до найбільш успішних і атракційних товариських імпрез. Біля 800 приявних на равті, переважно молоді, вщерть заповнили дві залі, а багатьом треба було відмовити вступ з уваги на брак місця. Між приявними були зі своїми дружинами посол Мелюк, міністер Гросман, численні представники також канадійської преси і радіо. Програму равту започаткував коротким словом його господар Василь Дідюк, передаючи дальше її ведення майстрові церемонії Богданові Сенишиному. Очевидно, що найбільшою атракцією равту був вибір королеви і двох князівен української преси і радіо в Канаді, за почесті яких змагалося 14 кандидаток різних газет і радіопрограм, між ними і кандидатка „Свободи", яку вважається однаково українською газетою Америки, як і Канади. Вибір кралі і князівен переводило окреме жюрі, в склад якого входили: Улас Самчук, Слава Фроляк, Мирон Левицький, Валентина Родак та Ірина Макарик. На кралю була обрана кандидатка „Свобода" Ярця Бука, а на князівен кандидатка радіопрограми „Прометей" Наталя Яровенко і кандидатка пластового журналу „Юнак" Оксана Пелех. (Короткі дані про всіх кандидаток були надруковані в „Свободі" з 22-го січня ц. р.). Усі кандидатки одержали уфундовані видавництвами, що їх вони репрезентували і УНСоюзом, примірники Англомовної Енциклопедії Українознавства. Коронацію обраних перевела цьогорічна „Міс Канада" Донна Садвицька, яка прекрасно володіє українською, англійською та французькою мовами і пишається своїм українським родом. Їй господар равту і голова Головної Ради УНСоюзу Василь Дідюк вручив, як подарунок від УНСоюзу, обидва томи Англомовної Енциклопедії Українознавства, а голова Спілки Українських Журналістів Канади, яка влаштувала цей равт, ред. Нестор Ріпецький та панна Фроляк і Богдан Тановецький від хору „Прометей" обдарували її китицями квітів. Діти з околиці Гвелф і Кіченер, з якої походить „Міс Канада", передали їй альбом.

КРАЛЯ І КНЯЗІВНИ УКРАЇНСЬКОЇ ПРЕСИ І РАДІО КАНАДИ

Ярця Бука, кандидатка „Свободи", краля

Наталя Яровенко, кандидатка радіопрограми „Прометей" — князівна

Оксана Пелех, кандидатка журналу „Юнак" — князівна

СВОБОДА SVOBODA
український щоденник UKRAINIAN DAILY
FOUNDED 1893
Ukrainian Newspaper published daily except Sundays, Mondays & holidays (Saturday & Monday issues combined) by the Ukrainian National Ass'n, Inc. at 81-83 Grand St., Jersey City, N.J. 07303
Second Class Postage paid at the Post Office of Jersey City, N.J. Accepted for mailing at special rate of postage provided for by Section 1130 of Act of October 3, 1917 — authorized July 31, 1918.
Subscription Rates: One year $18.00; six months $9.50; three months $5.00. For UNA members monthly 65 ¢
P.O. Box 346 Jersey City, N.J. 07303

Активна вільна громада

Перший місяць у цьому році минув під знаком поважної активности української вільної громади у світі. Навіть Різдвяні свята не проходили тільки як дні відпочинку й молитви, бо колядники пропагували різні добрі цілі, які вимагають фондів. Почалось також плянування діяльности різних наших центральних установ і організацій на весь біжучий рік, з призначуванням їх загальних зборів і з'їздів далеко вперед. Переведено ділові наради у різних поважних справах, що їх важливість сягає далеко в майбутність і вимагає впертости у заходах. Такі плянувальні наради відбулись, наприклад, у Ню Йорку в справах збірки дальших великих фондів на Інститут українських студій у Гарвардському університеті та дальших заходів за створення патріярхату Української Католицької Церкви.

Але найкращим доказом живучости й активности української громади у всьому вільному світі було стихійне й загальне обурення, що його викликали вістки про нову хвилю переслідувань українських інтелектуалів в Україні. Ці вістки наспіли саме під час приготувань до традиційного відзначування роковин світлих актів 22-го січня 1918 і 1919 р.р. у Конгресі та в окремих громадах. Наче автоматично до всіх тих численних концертів-академій включено протести проти тих актів насильства над українською культурою і кожним проявом туги за волею. Здійснились пророчі слова Валентина Мороза, який сповістив своїх катів на закритому суді, що засуд проти нього й подібних „злочинців" дасть тільки поштовх в Україні і в усьому світі до акції в обороні переслідуваної правди.

Під кінець минулого тижня знову відбулася у Ню Йорку велика демонстрація в обороні переслідуваних в Україні. У тих самих днях відбулась П'ята Сесія Президії Секретаріяту СКВУ і його чотирьох Комісій, остання сесія з централею в Америці, перед переходом Президії до Европи. Докази активности, позитивної і конструктивної, давали різні міста в різних країнах.

Очевидно, було на тих нарадах, маніфестаціях і демонстраціях багато й дечого, що вимагало кращого простудіювання чи поліпшення. Але це не змінює основної суті: самого факту активности, доброї волі, живучости. Добре започаткувався рік і далі повинен таким бути.

Чому арешти?

Вільною українською спільнотою і культурними людьми світу потрясла вістка про арешти в Україні так само, як і недавно в Литві, а тепер у Югославії чи і в самій Росії. Московсько-комуністичний режим заарештував 21 українських інтелектуалістів у Києві, Львові та інших містах України, між ними повторно В. Чорновола, І. Дзюбу, І. Світличного та інших авторів, людей, які вже мають світове ім'я; їхні есеї і статті перекладено й видано за кордоном різними мовами, і їхні прізвища виринають на сторінках світової преси.

Москва знає, що кожний арешт викличе хвилю протестів, і не лише у вільних країнах Заходу, але й в самій Україні, в самому СССР. І все таки вона вже не може задовольнитись „арештами без арештів", мовчазним засиланням інакшомислячих людей до Мордовії; режим уже не може обмежуватись відсиланням дисидентів у психіятричні „лікарні"... З СССР втекли вже кілька осіб на захоплених збройно літаках за кордон. У Москві вже стріляли під час паради на автоколону, в якій їхали члени ЦК КПСС. У Прибалтиці вже було заворушення на совєтському підводному човні. Не тільки дочка Сталіна Світлана Аллілуєва і не тільки мистець Ашкіназе чи науковець-нуклеарист проф. Доценко покинули СССР — втікали і втікатимуть навіть працівники розвідки КГБ-МВД. Імперський обруч затискається щораз міцніше, бо розколини з'являються вже не тільки у світовому комуністичному русі, а й в цілому таборі „країн соціялізму". У Югославії до точки кипіння дійшло напруження між панівними сербами і поневолюваними хорватами; у Чехо-Словаччині знову почали з'являтись протикомуністичні листівки... І в Україні, наприклад, поетична молодь на Львівщині, як повідомляла „Літературна Україна" з 21-го січня, — не продукує „творів ширшого громадського звучання", а це ж переважно комсомольська молодь, від якої партія сподівається і вимагає агіток.

Найновіші арешти в Україні, Росії, Югославії, Чехо-Словаччині не свідчать про зростання імперської сили Москви, бо „хто підносить меча, від меча й гине".

Панас Феденко

ПОХОВАЛИ КОРОЛЯ

Мюнхен. — Людність Данії — невеликої країни на півночі Европи — втратила свого короля — Фредерика IX, що помер у віці над 70 років. На похороні були визначні гості в жалобі з різних держав, також особи з королівськими титулами. Західню Німеччину репрезентували президент Гайнеманн і міністер закордонних справ Шеель.

Наслідницею на данському троні стала дочка короля Фредерика. Це вперше в історії Данії „сіде на столі отець і дід своїх" (цитую Київський літопис) особа жіночої статі. Проголошення про нову королеву подав до відома народові соціял-демократичний прем'єр уряду Г. Є. Країг.

Ще перед першою світовою війною в Европі аж кишіло монархами: королями, імператорами, князями, абсолютними або конституційними володарями. Французька республіка, на чолі з виборним президентом, та Португалія (після 1911 року) були „червоною плямою" на мапі „білої" монархічної Европи. З того часу сталося те, що у віршованій формі визначив Павло Тичина:

Падай, падай, упадай
всі царі із трону

Романови в Росії, Габсбурги в Австрії, Гогенцоллерни та численні королі і князі Німеччини позбулися своєї влади. Однак, у великій частині европейських країн королі зосталися.

Це були ті держави, що мали конституцію: королі в цих країнах „панували, не керували". Владу в конституційній державі мають вільно вибраний парлямент і уряд, визначений більшістю членів парляменту. Король, чи королева, в конституційній державі — це символ незалежности нації, і монарх усе мусить перебувати в згоді з більшістю парляменту.

У Середніх Віках, до XV-XVI століть, в країнах Західньої Европи і в Україні королі й князі не мали абсолютної, необмеженої влади. У нас князі радилися з членами своїх „дружин" і прислухалися до голосу народу, що збирався на віче і міг навіть скинути невдалого князя („указати путь") та вибрати іншого, справнішого.

Від XV - XVI століть у різних европейських країнах твориться постійне, оплачуване монархами військо, і володарі, спираючись на вірне їм військо, створили в своїх державах режим абсолютизму. Тільки в Польщі та в Англії королі не мали в руках власного війська, бо про грошові справи рішав сойм (в Англії — парлямент із представників шляхти та міщанства).

Еволюції Польщі до вільного, демократичного устрою перешкодила агресія царської Росії та Прусії в кінці XVIII віку. Натомість в Англії, безпечної від чужої сили на своєму острові, влада короля зосталася обмежена рішенням виборного парляменту. Коли король хотів би диктувати свою волю країні, то його піддані мали право спротиву (ius resistendi) навіть збройною силою, і могли відмовитися платити податки.

Приклад англійського устрою був „заразний" для інших народів Европи. Ідеологи демократії у Франції — Вольтер і Монтеск'є, що своїми політичними писаннями підготували ґрунт для Великої Французької Революції 1789 року, хвалили політичну свободу тодішньої Англії. З різними перешкодами, змінами, революціями та реакціями демократичний устрій з виборним парляментом поширився на більшу частину країн Північної і Західньої Европи.

Слід згадати, що демократичний лад з монархом на чолі пережив дві світові війни у тих країнах, де король шанував свободу громадян і права парляменту. У цих країнах (Швеція, Норвегія, Данія, Голляндія, Англія, Люксембурґ, Бельгія) ідеї диктатури (комуністичної або фашистської) не мали й не мають успіху. Король Данії Фредерик IX був зразковим конституційним монархом, „королем - громадянином".

Із нашої історії знаємо немало фактів, що свідчать про давню прихильність народу до свободи - „вольности". Архиєпископ Чернігівський Лазар Баранович писав до царя Олексія про характер українського народу: „Род сицев иже свободи хощет" (Цей народ хоче свободи). „Демократія там, де народ управляє" — писав Самійло Величко на початку XVIII віку.

В Pacta et Constitutiones (Договори і Постанови) між вибраним у Бендерах гетьманом Пилипом Орликом та Військом Запорізьким в 1710 році написано, що в Україні не сміє бути режиму на взірець московського за правилом: sic volo, sic iubeo (так хочу, так повеліваю).

Коли б італійський король поставився був проти „походу на Рим" фашистів у 1922 році, то міг би врятувати демократичний лад у своїй країні з монархом на чолі. Але він піддався диктаторові Муссоліні, який довів Італію до руїни в другій світовій війні.

Між іншим, перемогою диктатур у різних країнах Европи перед другою світовою війною дуже тішилися деякі українські політики. В своїх „Листах до братів-хліборобів В. Липинський писав: „Зформульована нашою організацією ще в 1920 році клясократична ідеологія здійснюється вже сьогодні в Італії" (стор. 575). Але наприкінці свого життя В. Липинський змінив свій погляд і навернувся до демократичних ідей своєї молодости. Ідеї демократизму хотів Липинський прищепити спольщеній шляхті в Україні в своїй книжці "Szlachta na Ukrainie" (p. 1912).

Маю у себе числа львівської газети „Діло" (вересень 1920 р.) з статтями В. Липинського проти політики Павла Скоропадського. Автор статтей зазначив, що ідеалом державного ладу для нього була англійська конституційна монархія. Значить — демократична республіка з дідичним президентом на чолі.

Любов Коленська

ПІЯНІСТ АШКЕНАЗІ ПРО СОВЄТСЬКИЙ СОЮЗ

34-річний Владімір Ашкеназі відомий піяніст-віртуоз уже 8 років тому, на самому вершку своєї слави, покинув Совєтський Союз і не думає туди повертатись. Музика, його дружина і родинне життя — це ввесь його світ, що тісно й нерозривно пов'язаний разом. У своїй грі він старається позбутися надмірного чуттєвого патосу, зглиблює кожний музичний твір до самого дна, грає природно і з внутрішнім вогнем, що характеризує таких великих музик як Бетговен і Моцарт. Він погорджує деякими сучасними віртуозами, що поважні глибинні музичні твори переінакшують у розвагову музику. „Порівняння життя з шампаном — приємне, та коли б життя було тільки шампаном не варто було б жити", — каже Ашкеназі.

Як пише Фабіон Боверс в „Ню Йорк Таймсі", Ашкеназі народився у великому, промисловому місті Горькім (кол. Нижній Новгород) над Волгою у самому центрі Росії. Батько його жид, мати православна. Він блискавкою підіймається на вершини своєї музичної кар'єри. У 1958 році на Шопенівському конкурсі у Варшаві він дістає другу нагороду. Тієї самої осени вступає до московської музичної консерваторії. Там він мусить присвячувати вдвоє більше уваги вивченню марксизму - ленінізму, як музики, і за пропуск лекцій з марксизму учителі карають. В наступному році Ашкеназі отримує в Брюсселі першу нагороду королеви Єлисавети. В Москві зразу кращають його мешканеві обставини, його славлять і величають, а Сол Юрок запрошує піяніста дебютувати у Вашингтоні — у 1958 р. Десять днів пізніше — його повний тріюмф у Ню Йорку.

Того ж самого року він зустрічає свою майбутню дружину ісляндку Торун Триґсвадтер (Доддi), за професією також піяністку; батько її диригент і піяніст в Лондоні. Вона їде до Москви на 1-ий Міжнародній Конкурс Чайковського у 1960 р. (тоді першу нагороду здобуває Ван Клайбурн), а потім студіює музику в учителя Льва Оборіна, в якого вчиться також Ашкеназі.

Владімір і Торун одружуються в Москві в 1961 р., і вона приймає совєтське громадянство. Рік пізніше народжується їм син, названий за батьком — Владімір.

І от починаються турботи. Владіміра Ашкеназі запрошують на прийняття до ісляндської амбасади. „Приручений" Ашкеназі, поки туди піти, питається у „відповідних чинників" дозволу. Ясна річ, забороняють, бо не годиться політично свідомому совєтському громадянинові перебувати з чужинцями.

Незабаром викликають його до КГБ на допит. Падає запит, як це так його жінка могла висловитися, що життьовий стандарт в Ісляндії кращий, як у Москві. Про це Торун ще й сьогодні висловлюється з терпкою іронією: „Виглядало, що... велика і могутня Ісляндія... загрожує Росії".

У 1962 р. відбувається другий музичний конкурс Чайковського, і Ашкеназі, не зважаючи на його відмову, призначають перше місце, поділене поміж ним і англійським віртуозом Джаном Оґдоном. Приходить рік 1963, і він вперше виступає в Лондоні. Його дружина Торун якраз у сподіванні другої дитини, і вони тоді вирішують залишитися закордоном, усе ж затримуючи совєтський пашпорт. В той час Москва ще цілковито не позбавляє Ашкеназі своєї „ласки", хоч музика довідується, що його найкращий друг доніс на нього, ніби він ставиться із надто великим сантиментом до Заходу.

Через чотири роки із СССР висилають батька Ашкеназі щоб він намовив його до повороту на „родіну". Одначе батько повертається сам. Ще й тепер Ашкеназі переписується із своїми батьками і сестрою в Совєтському Союзі.

Від 1968-го року поза музичними турне родина Ашкеназі оселюється в Ісляндії. В Ню Йорку, коли Ашкеназі виступав на концерті — народився їх наймолодший син Дімітрій Тор. В них уже два хлопці і дівчинка. Вдома вони говорять двома мовами: ісляндською і англійською ніколи російською. (Про це чомусь не згадує кореспондент „Нового Русского Слова", описуючи усілякі інші подробиці.) Владімір Ашкеназі каже, що його дружина після своїх переживань у Росії ніяк не може себе присилувати говорити по-російськи. Коли ж дома немає Торун, тоді дітьми піклується жінка, яка говорить по англійськи. Батьківщина Ашкеназі — заявляв він, — це Ісляндія. Коли його питаються, чи є в нього бажання залишитися в Америці, він заперечує: „Европейців розумію краще, позатим я вповні щасливий в Ісляндії".

В своєму інтерв'ю Ашкеназі раз-у-раз повертається до відносин в СССР. З огірченням він каже, що там немає законів, які гарантували б людині свободу і тому він не може ризикувати, повертаючись туди, бо на 99 відсотків його звідтіля вже не випустять. „Там деспотичне правління яке гнітить свободу громадян".

Однак, щодва роки відновлює свій совєтський пашпорт. Два роки тому відмовили продовжити пашпорт заявивши, що для цього він мусить поїхати до Москви Тоді Ашкеназі пригрозив що він дістане пашпорт від

(Закінчення на стор. 5)

ЩЕ ПРО V АРХИЄПИСКОПСЬКИЙ СИНОД І ДЕЯКІ НОВІ ПОДІЇ В РОЗВИТКУ УКЦЕРКВИ

(4)

З прикрістю стверджуємо факт, що в різдвяному Посланні нашої ієрархії сплачено борг, не знаємо за яку ціну, тим деяким ієрархам, які й раніше користувалися такими ж аргументами, що мали мало спільного з піднесеними вартостями на іншому місці Послання (братня любов, єдність, потреба дальшої однозгідної праці для нашої Церкви).

Нові номінації з Ватикану

Викликали деяке незаспокоєння серед української католицької спільноти у світі дві нові номінації в нашій Церкві протягом не цілих двох місяців після V Архиєпископського Синоду.

24 грудня „Оссерваторе Романо" подало, що Апостольська Столиця (треба розуміти Конгрегація для Східніх Церков) провела дві важливі номінації в рядах нашої ієрархії і одну структуральну зміну.

1. Дотеперішній екзархат в Бразилії піднесено до гідности єпископства, а саме, утворивши українську католицьку єпархію св. Івана Хрестителя в Куритибі і піднісши екзарха Кир Йосипа Мартинця до гідности правлячого єпископа. Одночасно іменовано йому до помочі з правом наслідства єп. Єфрема Кривого, ЧСВВ.

2. На особисте бажання звільнено Кир Івана Бучка з обов'язків Апостольського Візитатора у Західній Европі, а на цей пост призначено дотеперішнього канцлера, о. пресвітера д-р Мирослава Марусина. Останнього ще не іменовано єпископом, і він виконуватиме свої обов'язки покищо як священик.

Обидві структуральні та персональні зміни самі по собі йдуть по лінії розвитку і розбудови нашої Церкви в поселеннях. Хворий Владика Йосиф потребував допомоги, а утворення єпархії в Бразилії було також предметом обговорення У Синоду. Похилий вік Владики Івана вимагав заступства, а кандидатом був саме о. д-р М. Марусин.

Річ тільки в тому, що все це зроблено знов так, ніби не змінювалося нічого від жовтня 1969 р. і що оголошення цих призначень сталося невдовзі по останньому Архиєпископському Синоді. Чи не є це тактика доконаними фактами заперечувати Синод і його права? Мовляв, ви робіть собі, що хочете, а ми будемо продовжувати своє... З усього, що відомо довкола цих номінацій, Східня Конгрегація не консультувалася з Верховним Архиєпископом. Це — черговий прикрий досвід наших взаємин із чинниками Східньої Конгреґації, які мають свою логіку діяння і, як виглядає, не готові йти на якісь узгіднення, що про них деякі з наших „поміркованих" церковних кіл говорили, як про альтернативу до „радикальної" тактики.

Нам прикро ствердити давно відомий факт, що таку процедуру, тобто дальшого прямого адміністрування нашою Церквою Східню Конгрегацію підтримує Василіянський Чин. Щоб не бути голословним, подаємо вийняток із довшого репортажу Альфреда Лябгарта у швайцарському тижневику „Ді Вельтвохе" (24 листопада 1971) про справи нашої Церкви після двох Синодів у Римі. Репортер цього поважного тижневика сумлінно представив проблематику нашої Церкви та погляди окремих чинників; він побував у Східній Конгреґації, Департаменті Стану, а також розмовляв з деякими нашими Владиками та представниками Чину Отців Василіян. Ось що сказав провідний Василіянин, консультор Генеральної Капітули, у справі прав Синоду та Верховного Архиєпископа іменувати наших єпископів:

„Приймаючи, що церковноправно такий випадок був би можливим, все ж залишається неможливим переведення в життя такої процедури", — гадає один із 20 монахів українського Василіянського Чину на Римському Авентинському горбку. Він уважає, що єдино апаратові Східньої Конгрегації та Державного Секретаріяту належиться провід українського обряду у світовому маштабі. „Перебрання цих справ Верховним Архиєпископом привело б до подвійної влади. Лише єпископ, призначений Святою Столицею, може мати належну пошану, і саме Церква в діяспорі відказана на Рим, як на свій одинокий оборонний пункт. Лише Державний Секретаріят в стані визначити також політичний профіль кандидата і, якщо це потрібно, взяти до уваги при іменуванні".

Цей погляд висловлено вже після V Архиєпископського Синоду, який розглядав ці питання і настоював на праві нашого єпископату обирати єпископів своєї Церкви. Виглядає, що Отці Василіяни мають свою окрему політику і, як це не прикро, продовжують традицію підтримки чужої влади у нашій Церкві. Знаючи пов'язання Василіянського Чину з ватиканськими куріяльними органами, можна не сумніватися, що саме вони дають підтримку цьому „апаратові" проти власної ієрархії і Верховного Архиєпископа.

Потреба ствердження власної самоуправности

В обличчі небажання Східньої Конгрегації, респектувати синодальний устрій нашої Церкви та останні акти її структурального завершення (варто згадати, що останній ((Папський Річник" за 1972р. підтримує фікцію української єпископської ко-

(Закінчення на стор 6-ій)

ПОДУМАЙ СИНУ...

Подумай, сину, відважся,
сину,
який чека прекрасний
небовид.
А ген до нього неохололий
слід
і голос чистоніжний
України.

Підеш не сам, бо за тобою —
рать
у прапорів єдвабному
цвітінні.
То є душі і мрій твоїх
твердині —
їй завжди непоборною
стоять.

А щоб тебе ніколи
не зборили,
щоб в самоті не промчали
дні, —
то за тобою мамині пісні,
то за тобою материнське
поле,
в якому і сьогодні, і колись
так ясно видно кожну
добру мисль.

ГАЛИНА ГУРЕЛИК

Бурштин, 1972

Ольга Приходько

КАМ'ЯНЕ СЕРЦЕ

(11)

— А де ж ваша дружина навчилась усе це так добре приготовляти?

— Певно у своєї матері. Прошу пана не турбуватись, то все дуже смачне.

Комісія з урядовців радо вступила до затишної гайовни, всі були втомлені та нагуляли собі на свіжому повітрі не абиякий апетит. Коли побачили ту розкішну гостину, зразу оживились, а коли пустилися до їжі, то так смакували, що Гуревич жалував, що Надійка не чує тих всіх похвал. Гості все питалися дідича, де він дістав такого знаменитого кухаря. По такій гостині головний архітект був в чудовому настрою і управитель дідича виговорив у нього найвигідніші ціни на дерево.

Коли всі від'їхали, дідич подякував своєму лісничому, навіть обняв його і сказав, що він зуміє віддячитися за таку послугу, що він взагалі ним дуже задоволений і дуже його цінить, як милу, приємну й товариську людину. Пізніше Надійка дістала розкішні бомбон'єри і всякі вишукані солодощі від пана. Вона ніколи нічого подібного не бачила і дуже тим пишалася, але найкращою нагородою для неї було вдоволення свого любого чоловіка.

Гуревич також дістав щедру грошову нагороду. Він приніс ті гроші жінці, казав, що властиво вона їх заробила. Надійка це заперечила, але гроші взяла, щоб заховати, бо знала, що у чоловіка вони можуть скоро розійтися, а таких великих грошей вони ще ніколи не мали. Він просив її, щоб вона замовила собі парадну сукню, щоб одяглась як справжня пані, але Надійка гроші сховала на чорний день, не знаючи та не гадаючи, що той день не за горами.

Минав уже другий рік, як вони побралися. Боже! Як ті щасливі дні швидко летять!.. Прийшла знов зима. Гуревич узимі мав більше вільного часу і взявся вчити Вітю. Ласкаво, терпеливо цілі години присвячував цій заодсталій дитині. Хіба та дитина винна, що народилася передчасно і що очевидно її мозок залишився недорозвиненим? Тяжко йшла наука з Вітею, але якось по складах на кубиках навчився він ледве-ледве читати та трохи рахувати. Сподівалися згодом віддати його до підготовчої кляси ремісничої школи. Там головну увагу звертали на ремесло.

Зате Женя мала розумну головку і з татком вчилася залюбки. Особливо подобались їй віршики, і багато їх вона знала напам'ять. Татка вона дуже любила, може навіть більше, як рідну маму, бо він так гарно і цікаво оповідав, що слухала б його без кінця, а також татко добріший за маму, ніколи не карає, навіть коли вона сама знає, що завинила і заслуговує на кару, а він, навпаки, ще жалує її і потішає, що така біда з нею сталася, бо він напевно знає, що вона навмисно ніколи не зробить шкоди.

Надійка була повна тихого щастя — вона чекала знов на дитятко, яке цим разом здавалось їй безмежно милим і бажаним.

Отже, в родині панували такий блаженний мир і спокій, що їх можуть зрозуміти тільки ті, кому довелося того миру і щастя зазнати.

IV

А ЛИХО НЕ СПИТЬ

Знов прийшла весна. Весела, радісна, квітуча.

Надійка пильно працювала в городі. Чоловік вчащав до лісу. Селяни нарікали, що пропадають кури, певно куниця внадилася, от якби пан мисливий її забив. Мисливець куницю нарешті вислідив і підстрелив. Гарна, пишна куниця, недаремно крала кури, десь вона має своїх маленьких.

Шукав мисливець досить довго, поки знайшов ту нору, так добре була захована. Вибрав кунят, а вони вже величенькі, жалував їх забивати, хотів живими принести додому. Але вони дуже дерлися з мішка, все хотіли втекти, — сказано дичина. Все таки приніс їх, дав до клітки, аж дивиться трохи подряпали йому руку. Зараз же руку вимив і дезинфікував, але вона боліла і дряпини не гоїлись. Увечері дістав гарячку. Знав, що з того може бути погана річ і негайно поїхав у містечко до лікаря. Але не вернувся. Занепокоєна Надійка поїхала за ним. Був без пам'яті. Сталося зараження крови, і за кілька днів нитка цього квітучого життя урвалася. Молода, прекрасна людина віддала Богу свою світлу душу.

Не можна того описати, ані ніхто не може збагнути, яка безодня горя може охопити нещасну жінку, що так безмежно любить свого чоловіка і що чекає незабаром на мале дитятко, коли так неждано-негадано здоровий, повний життя чоловік нагло відійде з цього світу.

Це така безодня одчаю, в яку людині краще не заглядати. Людське серце, людське співчуття не в силі того збагнути.

Страшне часами буває життя.

Надійка, хоч сильного духа людина, була б того не знесла, якби не маляточко. І вона мусить залишитись жити задля нього. Який би несамовитий біль та жаль не рвали її серце, мусить терпіти, мусить видержати.

Звичайно лікар щось давав, щоб приглушити пам'ять і почуття, щоб приспати думку. Цей лікар містечкової лікарні знав добре Гуревича, приятелював з ним, отже й сам був глибоко зворушений цим трагічним випадком, а тому старався зробити все, що тільки можливе, щоб улегшити становище нещасної жінки. Наказав сестрам покласти її до сепаратного покою, давати їй снотворні ліки та пильно слідкувати, щоб у тому відчаю не допустилась чогось лихого. Надійка ніколи ніяких ліків не заживала, і вони вплинули на неї так сильно, що бідолашна спала й спала. Коли прокидалася, сестри годували її і знов давали ліки. І так вона пролежала в лікарні кілька день.

Щодня заходив лікар. Йому здавалось, що він уже десь бачив цю біляву жінку, але не міг собі пригадати. Аж коли вона опам'яталася, прийшла до себе і він побачив ці сині очі, повні безмежного болю та одчаю, пізнав її. Стало йому аж моторошно. Та це ж та сама молоденька жінка того симпатичного вчителя з Вербиці, що недавно помер від запалу легенів і залишив її з двома сиротами! А тепер знов таке страшне нещастя. Яка ж доля жорстока! Чи ж не забагато на одну людину!? Як же вона з того вийде? Лікар старався бути особливо уважним і ласкавим до неї. А вона дивилася на нього жахливим, порожнім поглядом і просила відвезти її додому. Запаморочена, як в тумані, хитаючись, повернулась.

Чи це її дім, чи це пустка? Чи це її дім, чи могила?

(Далі буде)

ПРОТОКОЛ

27-ої ЗВИЧАЙНОЇ КОНВЕНЦІЇ УКРАЇНСЬКОГО НАРОДНОГО СОЮЗУ

яка відбулася в Hotel Statler Hilton, Cleveland, Ohio в тижні від 18-го до 23-го травня 1970 року

(19)

ЗВІТ ГОЛОВНОГО РЕДАКТОРА АНТОНА ДРАГАНА

(Продовження)

If utility is one of the principal aims of every serious reference book, then currency is a vital factor in achieving it. That is, an encyclopaedia can never afford to be anything less than "up to date." This becomes doubly true of a reference work in which one considerable area concerns the Ukrainian Soviet Socialist Republic where things change so swiftly. Moreover, here truth is constantly challenged by suppressed or doctored facts and information by misinformation. But the challenge of current knowledge about the Ukrainian Soviet Socialist Republic, such as recent nationalistic developments, to take only one example, must be promptly met with the same scholarly honesty and factual correctness as they have been in treatments of such material in the present volumes. In fulfilling this obligation to readers of maintaining a steady flow of current information of historical significance, perhaps one may be allowed to hope that the editor of **Ukraine: A Concise Encyclopaedia** has already planned the preparation of periodical supplements of such material for distribution to subscribers until such time as a new edition of the **Encyclopaedia** seems warranted.

Inspired by the magnificent contribution of the **Encyclopaedia**, I mentioned in my "Foreword" to the first volume the need to strengthen advanced education on Ukraine in our centers of Slavic study. In particular, I suggested that chairs of Ukrainian studies should be established, library resources built up, "and in the major disciplines in the field more textbooks and reference works, suitable to the special needs of English-speaking students, should be produced." The first and most essential reference work, **Ukraine: A Concise Encyclopaedia**, has now been provided. And some of the other desiderata I indicated have since been gloriously realized through what seems a miracle of collective human effort in planning and fund-raising by the Ukrainian communities of the United States and Canada, with organized students playing a prominent part. This is the establishment at Harvard University of a projected Center of Ukrainian Studies with eventually three chairs in history, language, and literature which will offer undergraduate and graduate courses leading to the A.M. and Ph.D. In addition, the Center will provide for a Ukrainian Research Institute; the publication of a Harvard Series of Ukrainian Studies; and an expansion of the University Library's holdings of Ukrainian books and serials, for which the voluminous bibliographical listings in the **Encyclopaedia** could serve as a valuable initial guide to essential acquisitions.

This comprehensive program is already well underway. Courses in Ukrainian literature are being offered by a distinguished visiting professor in the field, and in Ukrainian language and history by regular Harvard faculty members of these departments who are prepared to teach such disciplines. Study for advanced degrees in the three disciplines is under special committees of the departments involved. Further, a Summer Program in Ukrainian Studies is designed to provide opportunities for students of other colleges and universities to receive such instruction if it is not available to them in their own institutions. And a five-year publication plan has been adopted for the Harvard Series of Ukrainian Studies which will include: bibliographical works, textbooks, source studies, original monographs, and reprints and first editions of complete or selected classic works in Ukrainian humanities. In addition, a Selected Union Catalog of Ukrainian Subjects is in the process of consideration. Finally, a full-time expert to supervise the Ukrainian collection in the Widener Library is to be appointed. With such a carefully planned and vigorously supported over-all program, one can confidentally assert that the preparation of a new generation of young students in the field has begun, and the hope is that they will eventually make their own scholarly contributions to the subject and by their teaching stimulate the growth of Ukrainian studies in other Slavic centers of learning in the midwest, the far west, and in Canada.

To mention, however briefly, in this "Foreword" so large a development of high promise as the Harvard Center of Ukrainian studies is perhaps illuminating, for the project can hardly fail to be regarded as a logical continuation, on another level, of the educational zeal and momentum that went into the conception and achievement of **Ukraine: A Concise Encyclopaedia**. For both were animated by the same spiritual heritage among like-minded people — a loving memory of a distant motherland, unforgotten and unforgettable. Only some such emotion could have kept alive the unswerving faith of members of the Shevchenko Society, the Ukrainian National Association, and their numerous co-workers as they struggled for years with a multitude of problems in organization, selection, scholarship, writing, proofreading, editing, and financing that are inevitably connected with the publishing of so huge an undertaking as the **Encyclopaedia**. Though aware that Ukraine is now controlled by a government of lies, they never lost the conviction that scholarship's primary justification is the indefatigable search for truth. And it is the search for truth about the past and present of their motherland to which they have dedicated these magnificent volumes of learning in the fervent hope that one day the truth will set free the Ukrainian nation and people.

Ernest J. Simmons

До цієї характеристики нашої Енциклопедії, що її подав проф. Сіммонс у передмові до її другого тому, не багато можна б додати в короткому звіті. Але вже сказане свідчить, що виданням цієї книги УНСоюз таки справді вже побудував хмаросяг Української Правди.

Буде тільки справедливо, як у цьому звіті, підсумовуючи найбільше культурно-видавниче досягнення УНСоюзу, ми словом вдячности згадаємо тих, що до цього діла найбільше причинилися. Очевидно, що головна заслуга в цьому належить неперевершеному трудівникові на полі української науки, головному редакторові Енциклопедії проф. д-рові Володимирові Кубійовичеві та репрезентованому ним у цих справах Науковому Товариству ім. Шевченка і добрій сотні науковців, які віддали для цієї книги своє знання і свій труд, не очікуючи за це будь-якої винагороди. Таку ж головну заслугу у виданні англомовної Енциклопедії має наш незабутній д-р Лука Мишуга, бо це була його ініціятива, щоб цю книгу видати англійською мовою, а її поява була кінцевою мрією і ціллю його життя. З волі Всевишнього, не судилось йому діждатись тієї хвилини. Труди, пляни і мрії цих прабатьків нашої Енциклопедії, проф. д-ра Володимира Кубійовича і д-ра Луки Мишуги, не були б мали практичного значення, якщо до цього з повним зрозумінням ваги справи не поставився б Головний Уряд УНСоюзу, зокрема його Головний Екзекутивний Комітет, насамперед з покійним головним предсідником Дмитром Галичином на чолі, а опісля та зокрема з теперішнім нашим головним предсідником Йосипом Лисогором у проводі. Без його відваги, наполегливости й рішучости та без його повного зрозуміння ваги справи, ця книга навряд чи була б коли побачила світло денне. До найбільш заслужених у підготові і появі цієї Енциклопедії належить проф. д-р Юрій Луцький, який вклав величезний труд не тільки в підготову матеріялів до цієї книги, але й йому треба завдячувати, що ця книга появилася у видавництві Університету в Торонті після того, як два десятки інших університетів відмовились від її публікації. На нашу тривку вдячність заслужив проф. д-р Юрій Шевельов, який, крім його власних праць в Енциклопедії, рішально причинився до встановлення засад її англомовного оформлення, як і піднесення її наукового рівня. Говорячи про англомовне оформлення Енциклопедії, треба з окремою вдячністю згадати покійного д-ра Леоніда Соневицького та проф. д-ра Теодора Б. Цюцюру. Рішальну ролю при редакційній підготові та взагалі завершенні другого тому Енциклопедії відіграв ред. Богдан Кравців.

Це тільки деякі з багатьох, що своїм знанням, своїм трудом та своїм зрозумінням і вирозумінням уможливили завершити це велике культурне діло. Проте, воно було б немислиме без такої установи, як Український Народний Союз та десятки тисяч його членства, що своєю моральною і матеріяльною підтримкою вможливлюють таку працю. Їм належиться головна вдячність і найбільше признання.

Публікація другого тому Англомовної Енциклопедії Українознавства є, проте, завершенням тільки одного важливого етапу, але не всього діла. На це натякає і проф. Сіммонс у своїй передмові і це мав на увазі Головний Уряд УНС, як на своїх минулорічних нарадах схвалив одноднушно рекомендацію для цієї Конвенції відносно створення в рямках нашої установи автономного Інституту Англомовної Енциклопедії Українознавства. На це є необхідна потреба і конечність. Після загальної Енциклопедії, залишається ще видання гаслової, придався б ще один том, присвячений виключно українській діяспорі, вже сьогодні існує потреба почати перевірку для другого видання першого тому, самозрозуміле є періодичне видавання доповнень матеріялів у формі доповняючих річників. Це вже належить до світлої традиції УНСоюзу, що кожне довершене діло вважається рівночасно початком нового, ще більшого. Сподіюся, що не інакше станеться із завершенням Англомовної Енциклопедії Українознавства.

КНИЖКОВІ ВИДАННЯ

Хоча у звітовому часі головна наша увага була скерована на завершення видання Англомовної Енциклопедії Українознавства, то не занедбали ми й наших власних книжкових видань. Крім щорічних календарів-альманахів, надруковано у нашому видавництві цілий ряд книжок, між ними такі, як д-ра Луки Луцева: „Іван Франко — борець за національну і соціяльну справедливість", Володимира Кедровського: „Обриси минулого", д-ра М. Данилюка „Повстанський записник", Миколи Поведілка: „Смішні сльозинки", Лесі Лисак: „Терпкі пахощі" та ін. Тільки з уваги на перевантаження нашої друкарні друком конвенційних матеріялів, не появилася перед цією конвенцією наша друга енциклопедія, справжня книга здоров'я нашого головного радного д-ра Михайла Данилюка: „На медичні теми — лікарський довідник". Величезну потребу цієї книжки доказує факт, що наша адміністрація одержала вже кругло тисячу замовлень на неї, ще заки вона появилася друком.

РЕДАКЦІЯ, АДМІНІСТРАЦІЯ, ДРУКАРНЯ

Люба Лапичак

Анатоль Домарацький

Працю виконують люди, і все що згадано в цьому звіті, як і багато дечого, про що не згадано, могло статися тільки завдяки тому гуртові людей, які працюють у трьох головних відділах видавництва УНСоюзу: редакції, адміністрації і друкарні.

У майже незміненому складі працювала редакція, з тією тільки зміною, що три роки тому повернувся назад до праці в редакції ред. Леонід Полтава. Крім звітодавця, який почав свій „цісарський" 25-ий рік праці у „Свободі", з того 16-ий рік на пості відповідального редактора, до редакційного складу належать: ред. Вячеслав Давиденко (від 1953-го року), ред. Іван Кедрин Рудницький (від 1953-го року), ред. Богдан Кравців (від 1955-го року), д-р Лука Луців (від 1952-го року) та ред. Леонід Полтава (від 1967-го року). До редакційного складу належать, хоч й не затруднені в редакційних приміщеннях, ред. Іван Керницький-Ікер, взірець трудолюбивости і солідности — спортовий редактор і заступник головного предсідника УНС Володимир Сохан, та чемпіон здоров'я членства УНСоюзу і Громади, неперевершений редактор „На медичні теми" д-р Михайло Данилюк, головний радний УНСоюзу. Крім цих членів редакції, „Свобода" має ще понад 40 постійних дописувачів, між ними найбільш кваліфікованих і найбільш відповідальних працівників пера, та майже пів тисячі принагідних дописувачів, дослівно з усіх прошарків нашої громадськости. Не думаю, що існувала колинебудь українська газета, в Україні чи в діяспорі, в якій так широко і всеобіймаючо були б заступлені українська думка і український погляд. Величезна більшість цих наших співробітників дають в „Свободу" свій вклад без будь-якої рекомпенсати, а тільки деякі з них дістають радше символічну, ніж належну їм винагороду. Всі вони тим більше заслуговують на нашу велику і тривку вдячність.

Звітуючи коротко про редакцію, з жалем і смутком згадаю, що в звітовому часі відійшов у вічність колишній співредактор „Свободи" та до кінця свого життя її щирий друг і прикладний співробітник, сл.п. полковник Володимир Кедровський, пам'ять якого назавжди утривалена в „Свободі".

Адміністрація „Свободи", що полагоджує кожного дня справді тисячу і одну справ від обслуги телефонічної центральни починаючи, а н'а книговеденні та приймманні вплат і виплатах кінчаючи, працювала і в звітовому часі під проводом пані Люби Лапичак та панями Квіткою Стецюк, Дарією Семеґен та Оленою Гентіш у складі. Книжковими виданнями та книгарнею завідував дир. Петро Постолюк. Не думаю, що можна б виконати більше, солідніше і справніше, як ці працівники виконують.

Це саме відноситься і до нашої друкарні, включно з експедицією, які в звітовому часі працювали під керівництвом Анатоля Домарацького. Все, що було надруковане в наших періодичних і книжкових виданнях, як і безліч всіляких друків, летючок, афішів і повідомлень, всі ці матеріяли, що їх писали і приготовляли десятки і сотні рук, мусіли остаточно перейти через руки працівників нашої друкарні, більшість з яких своєю освітою і своїми кваліфікаціями могли б виконувати з не меншим успіхом багато інших праць, включно з редакційними.

Без цих кваліфікацій та без тієї прикладної співпраці всіх відділів видавництва УНСоюзу та, зокрема, без того великого зрозуміння, доброзичливости і опіки, що їх має видавництво в Головному Уряді УНС та Головному Екзекутивному Комітеті з гол. предсідником Йосипом Лисогором на чолі, це видавництво ніколи не могло б і не потрапило б виконати навіть малої частини тієї праці, що її виконало у звітовому часі.

НАШІ ПРОБЛЕМИ

Цих проблем ми маємо стільки, скільки є днів у році та скільки чисел наших періодичних і книжкових видань появляється. Але є деякі основні проблеми, розв'язка яких розв'язала б, чи бодай допомогла б розв'язати більшість інших.

За першу і основну сьогоднішню проблему у в-ві УНСоюзу вважаю необхідність доповнити і відмолодити редакційний склад новими кваліфікованими силами. В цій справі вже пороблено деякі конкретні заходи, включно із журналістичними стипендіями для вишколу нових редакторів. „Лицем до молоді" є також гаслом „Свободи".

Друга з головних проблем, також залежна від розв'язки першої, це необхідність збільшити об'єм газети.

Розв'язка цих двох головних проблем не тільки відкрила б нові перспективи для в-ва УНСоюзу і самого Союзу, але й для всієї нашої громади, бо дала б їй в руки найбільш ефектовний в наших обставинах засіб у змаганні до нашої ближчої і дальної та остаточної мети.

Закінчення звіту ред. А. Драгана

В Українському Народному Союзі слово редактора „Свободи" було перше, бо воно цей Союз створило. І за це тому редакторові і основоположникові Українського Народного Союзу, отцеві Григорієві Грушці, тепер здвигнено пам'ятник, що буде врочисто відкритий під час цієї Конвенції.

Тепер, після 76 років, редактор „Свободи" хоч і не має права голосу на Конвенції, але зате має останнє слово в конвенційному звітуванні. То ж і дозвольте, що це останнє слово редактора в конвенційних звітах відноситиметься не тільки до культурно-видавничого відділу, але до всієї нашої установи.

Наш Союз великий кількістю своїх членів і своїм майном. Але він найбільший своєю ідейністю і своєю працею. Багато з нас, тут приявних, знають із особистих переживань, а інші з історії, порядок вартостей в житті. На наших очах росли і загибали світові імперії, ми бачили, як в руїни обертались величаві будівлі, як мільйони і більйони грошей не мали вартости того паперу, на якому вони були вибиті. Що більше, не тільки під час війни, але й скільки то разів в мирі і добробуті трапляються трагедії, які вказують і пригадують нам марноту марнот так званих конкретних вартостей, що для деяких не тільки людей, але й установ є ціллю їхнього життя.

Цим я аж ніяк не хочу і не думаю легковажити чи хочби поменшувати вартість нашого матеріяльного дорobку. Цілком навпаки, я бажав би ще тільки підкреслити його вартість, тільки не як ціль саму в собі, але як головний і необхідний засіб у змаганні до здійснювання наших ідеалів, до нашого постійного духово-культурного розвитку і росту.

Сьогодні більше ніж будь-коли існує потреба, щоб собі це усвідомити і відповідно поступати. Погляньмо на наше оточення і на себе самих. Між брудними волоцюгами є діти мільйонерів, мабуть більшість між продавцями і вживачами наркотиків та велику частину між проступниками становлять юнаки і юначки із заможних та середньо-заможних домів, діти професіоналістів і навіть високих урядовців, як це було із сином губернатора. Їм не бракувало ані пишних домів, ані грошей, ані люксусових автомобілів, але вони тільки потверджують давню істину, що людина живе не тільки хлібом. Найбільше, чого їм потрібно і чого потрібно сьогоднішній молодій ґенерації, включно з нашою, це ясної і великої, творчої ідеї. Власне цієї ідеї вони шукають, вони її прагнуть, вони готові за неї йти на барикади і вмирати, а не маючи її, чіпляються за будь-яку, часто хитро підставлену їм всілякими спекулянтами і падають їх жертвою.

За нарадами цієї нашої Конвенції уважно слідкують українці не тільки в Америці і Канаді, але й поза ними, як цілком певно очікуватимуть вісток про неї і наші брати на рідній землі. За цими нарадами слідкує й наша молодь і вона уважно розглядатиме наші рішення. Тут бо зібрана найповніша і найбільш кваліфікована репрезентація найбільшої української громади і організації. Від нас, від цієї Конвенції, дуже багато залежить. Якщо цій Конвенції, її перебігом та її рішенням, пощастить відповідно збалянсувати наші ідейні та морально-духові і матеріяльні ваартості, якщо нам пощастить підкреслити їх порядок, ми виконаємо наше завдання і виправдаємо надії та вбудуємо нову цеглину в ту прекрасну, величну будівлю, що їй на ім'я Український Народний Союз. Завжди пам'ятаймо: що ми говоримо, що ми рішаємо і що ми робимо може бути останнім словом, рішенням і ділом нашого життя!

Після цього керуючий Конвенцією Павло Дорожинський проголосив 10-хвилинну перерву.

О год. 11.30 перед полуднем відкрив дальші наради предсідник І. О. Флис. Він повідомив, що 47 делеґатів зголосили намір брати участь в дискусії відносно звітів головних урядників і апелював до делеґатів, щоб в дискусії зберігати повагу, речевість і поміркування. Він підмітив, що коли б Президія Конвенції вважала якесь питання за невідповідне, не буде вимагати на нього ніякої відповіди. Після цього він передав провід Конвенції П. Дорожинському.

ВІД РЕДАКЦІЇ: З технічних причин на цьому хвилево перериваємо друк Протоколу 27-ої Конвенції УНС. Він знову продовжуватиметься, починаючи з виданням „Свободи" з 8-го лютого ц. р.

Першун УНСоюзу, 240 Відділ в Клівленді відбув загальні збори

У неділю в Клівленді 9-го січня 1972 р. відбулися Річні Збори 240-го Відділу ім. Евгена Коновальця у Клівленді, який здобув перше місце в цілій системі в ЗСА і Канаді щодо кількости нових членів, приєднаних у 1971 р. Зборами проводила президія в складі: д-р Максим Задойний — голова, Василь Самокішин — заступник голови і магістер Орест Стецяк — секретар.

Михайло Кігічак

найкращий Відділовий організатор УНС в 1971 році і секретар переможного Відділу ч. 240 в Клівленді, Огайо.

Звіти секретаря і скарбника були видруковані і роздані присутнім. Зі звіту секретаря Відділу Михайла Кігічака присутні довідалися, що в 1971 р. зорганізовано до цього відділу 105 нових членів на загальну суму забезпечення 324,000 дол., в цьому 60 дорослих на суму 127,000 дол., 9 дітей на суму 17,000 дол., та 36 членів з акцидентовими грамотами на суму 180,000 дол. Цей успіх треба завдячувати передусім секретареві цього Відділу, який сам зорганізував 85 членів, осягнувши цим першенство Відділових організаторів за 1971 р. Протягом року Відділ зріс на 20 членів і на 31-го грудня мав 700 членів забезпечених на загальну суму 1,118,500 дол. Загальна сума забезпечення у Відділі за цей рік збільшилася на число 241,500 дол. До успіхів секретаря треба зачислити також і те, що лише 3 члени передчасно згрошевили свої грамоти і лише 8 членів суспендовано, що з огляду на величину Відділу і кількість нових членів не є багато хоч і ці втрати секретар пробував уникнути. Замітни є, пересічна сума життьового забезпечення (акцидентові) не вчислено на кожного нового члена виносить понад 2,000 дол. Це є доказом, що члени цього Відділу розуміють значення достатнього життьового забезпечення, у чому відіграє помітну ролю фаховість секретаря.

Звіт скарбника Володимира Якими виказав, що в році зібрано вкладок до УНС на суму 31,430.79 дол., з чого переслано до Головної Канцелярії 31,399.40 дол. Хворим уділено допомоги на суму 340 дол. Відділ видав на добровільні цілі 250 дол., а саме на: Фонд Українознавчого Центру при Гарварді — 175 дол., Церкву в Потребі — 50 дол., бідних дітей у Бразилії — 25 дол.

Управу Відділу перевибрано у дотеперішньому складі: голова — Іван Сліпець, містоголова — д-р Богдан Футей, секретар — Михайло Кігічак, скарбник — Володимир Якима. Мужі довір'я: Василь Самокішин, мґр Степан Воляник і Василь Сікора. Контрольна Комісія: мґр Орест Стецяк, мґр Василь Ліщинський і д-р Максим Задойний.

Є. Р.

Україністика в Чикаґському університеті

Великі старання ввести українську мову в Чикаґськім університеті таки вдалися і перший курс української мови розпочато в осіннім кварталі 1971-го р.

Пройшло більше десяти років і багато зусиль українських студентів при цім університеті, щоб розпочати такий курс. На всі попередні домагання студентів відповідь була: „української мови не потрібно; вже з східніх слов'янських мов даємо російську". Тому, коли голова факультету славістики, д-р Едвард Станкевіч, звернувся до української громади минулого року з пропозицією, щоб вона фінансувала курс української мови, це була дійсно велика несподіванка. Але добившися своєї ідеї, лишилася тепер збірка грошей в сумі 3,000 дол. річно, протягом трьох років. Не побоявшись труднощів, Окружна Рада та Відділи Округи Союзу Українок Америки в Чикаґо, взялися спонзорувати цей курс.

Не перший раз члени СУА взялися так активно працювати в освітній ділянці, але це вперше СУА взявся за освітню ділянку, щоб піднести українознавчі студії на університецький рівень. Члени СУА — цілком свідомі, що прийшов найвищий час концентрувати всі зусилля на підготову вирошення нового покоління науковців, які могли б поставити науку про Україну на міжнародну арену.

Як сказав влучно д-р О. Пріцак, ніхто даром нам нічого не дасть. Нам немає чого сподіватися якогось чуда від стейтових чи федеральних установ. Ми власними силами мусимо здобувати фонди й призначати їх для тих справ, які є найважливіші для збереження українства.

Правда, що курс української мови, це тільки початки будівлі чогось міцного й сталого. Коли вже всі три катедри в Гарварді будуть діяльністю, треба буде подбати щоб і в Чикаґському університеті ввести курси не тільки української мови, але теж і української літератури. Новий голова факультету славістики, д-р Едвард Васіолек, як і д-р Станкевич, дуже прихильно ставляться до українських студій — так що цієї боротьби вже не треба буде переходити. Що — потрібно — це фінансової жертвенности української громади в Чикаґо. Такого діла не можуть виконати одиниці. Це мусить бути пожертва кожного свідомого українця.

Окружна Рада та Відділи Округи СУА в Чикаґо, під проводом голови п-і Л. Шандри, закликають всіх українців Чикаґо й околиць підтримати їх у збірці фондів на 1972-73 академічний рік і прийти на бенкет, який вони влаштовують 19-го березня, 1972-го р. у Феррара Менор у Чикаґо. Увесь прибуток з бенкету призначений на україністику в Чикаґському університеті. Проситься всіх українських організацій не влаштовувати інших імпрез в цей день, щоб всі могли взяти участь в цьому бенкеті.

В. Б.

6.400 ДОЛ. ПРИБУТКУ З БАЛЮ

Аделаїда, Австралія. — Відділ Спілки Української Молоді в Аделаїді влаштував сумівський баль з українською оркестрою і вибором королеви, якою стала юначка М. Клецко. Кандидатки на королеву зібрали фонди на розбудову сумівської спортової площі. Баль відбувся в Українському Народному Домі і дав прибутку 6 400 долярів, так, що Управа Осередку СУМ почала плянувати будову власного Дому СУМ.

ПЕРЕД СОЮЗОВИМИ ВЕЧЕРНИЦЯМИ В ДІТРОЙТІ

Оживлене зацікавлення серед громадянства, а в молоді зокрема, викликали „Союзові Вечерниці", що відбудуть в Дітройді 5-го лютого ц. р., у залях Українського Народного Дому при вул. Мартін, початок о год. 8-мій веч. Загально відомо, що їх влаштовують Окружний Комітет УНС, 81-ий Відділ СУА та Український Народний Дім.

Зацікавлення викликує вибір „Союзової Красуні" чи пак Королевої Округи, що має відбутися на тих вечерницях. Вибрана „Союзова „Союзова Красуня" (Королева Округи) матиме змогу взяти участь у контесті вибору „Міс Союзівка", що відбудеться в літньому сезоні на „Союзівці". Подорож та побут на „Союзівці" заздалегідь узгіднені.

Не легке завдання до виконання матиме жюрі, щоб вибрати одну із зголошених вродливих дівчат-кандидаток, бо кожна з них має всі дані бути вибраною. Справді, кожний учасник вечерниць зможе допомогти у виборі своїм голосом-бальотом. Тим же вибір буде цікавим та може найбільш справедливим. Котра із них буде „Королевою Округи Дітройту'?

В. П.

АДРІЯНА МУШИНСЬКА

народжена 1952-го р. в Аргентині. Закінчила Українську Вищу Школу Неп. Зач. ПДМ у Дітройті, а також є абсольвенткою Школи Українознавства при Рідній Школі. Зараз є студенткою 2-го року філологічних студій на Вейн університеті. Активна в Пласті. Належить до Станичної Старшини. Містоголова Українського Студентського Клюбу при Вейн університеті. Член управи Академічного Т-ва „Зарево". Належить до драматичного гуртка при хорі „Трембіта". Виявляє зацікавлення до української сучасної літератури, малярства га гри на фортепіяні. Належить до 174-го Відділу УН Союзу.

ГАНЯ ШУПЕР

народжена 1953-го р. Закінчила навчання в цілоденній парафіяльній школі Св. Івана Христителя та українознавчу школу при кружку Рідної Школи в Дітройті. З відзначенням закінчила „Розарі гай-скул", тепер є на першому році студій медичної технології на Вейн університеті. Від малих літ належить до СУМА, тепер є дружинником осередку „Київ". Належить до Школи Національних Танків Іванни Драгінди - Кульчицької. Побіч студій працює у торговельній фірмі. Є членом 175-го Відділу УНСоюзу.

ІВАНКА М. ОГРИН

народжена 1952-го р. Закінчила з відзначенням спершу цілоденну парафіяльну, а відтак Українську Вищу Школу Неп. Зач. ПДМ в Дітройті. В цій же школі була вибрана „Княжною". Також відзначена „Автстендінґ Тінейджес оф Америка 1969-го". Тепер є на 2-му році загальних студій на Вейн університеті. Належить до ТУСМ-у, Української Студентської Громади при Вейн університеті та Студентського Клюбу. Належить до Капелі Бандуристок СУМА ім. П. Орлика та до Ансамблю Народних Танків Іванни Драгінди-Кульчицької. Також до 146-го Відділу УНСоюзу.

ЛЛДА Е. ГЛАДИШ

народжена 1952-го р. у Дітройті. Після закінчення цілоденної парафіяльної школи Св. Івана Христителя здобула середню освіту в „Розарі гай-скул". Тепер є на другому році студій музикології та мовознавства в Окленд університеті. Навчання в українознавчій школі при кружку Рідної Школи завершила матуральним іспитом. Виховниця пластового юнацтва. Співає у студентському хорі та виступає в Ансамблі Словянських Танків, у згаданому університеті. У вільних хвилинах вишиває і малює. Член 292-го Відділу УНСоюзу.

ДІЯНА КОВАЛЬ

народжена 1952-го р. Українську Вищу Школу закінчила з кількаразовим відзначенням у 1970 р. Тепер студіює торговельну бухгалтерію в Мекомб Канті Комюніти Коледж. Після двох років студій плянує продовжувати студії на Вейн університеті. Від малих літ належить до Пласту. Виступає в Ансамблі Українських Народних Танків Іванни Драгінди-Кульчицької. У спортовому Т-ві „Черник" здобула трофей у відбиванці. Належить ще до: Хору Української Вищої Школи, Т-ва Майбутніх Учителів та до 94-го Відділу УНСоюзу.

ШКОЛА УКРАЇНОЗНАВСТВА В ЧИКАҐО

Однією з найбільших українознавчих шкіл поза межами України є Школа Українознавства Т-ва Українська Учительська Громада в Чикаґо, Ілл., якої опікуном є згадане товариство. Школа існує вже понад 20 років. В школі навчаються діти почавши від передшкілля, а закінчивши ІІІ-ім Вищим Курсом. В минулому шкільному році 710 дітей відвідувало школу, в тім хлопців 325, а дівчат 385, які були поділені на 24 Відділи. В школі працювало 26 сталих учителів, один директор, один скарбник і 5 учителів заступників, які заступали хворих чи часово перешкоджених учителів. Двоє учителів померло, а це: мґр Роман Саєвич і Ірина О. Дурбак. Відвідування школи учнями було добре, а в декотрих клясах доходило до 100%. Пересічний рівень знання учнів був задовільний. Праця в школі відбувалася без перешкод. Школу візитував інспектор Шкільної Ради, дир. Іван Білоус з Дітройту два рази. Школа приміщується в будинках парафіяльної школи св. о. Николая. Розміщення кляс, які мали по два, а навіть по три Відділи було таке: в старому шкільному будинку приміщувалося ІІ Відділів, в новому будинку приміщувалося 9 Відділів, під катедрою 4 Відділи. Таке розкинення кляс утруднювало працю учителям і директорові школи. Крім учителів в школі працювало 3 сторожів. Навчання відбувалося в суботи від години 9 вранці для кляс, 7-ої, 8, 9, 10 і 11, а для нижчих кляс від години 9:45 хв. вранці. Навчання для всіх кляс кінчалося о годині 2-гій по полудні. Зайняття в передшкіллі починалися о годині 10 вранці і тривали до години 1-шої по полудні. Дітей до школи привозили батьки з Чикаґо і з дальших околиць, як: Милвокі, Гемонд Інд. Ґері Інд. Джуласт, Ґлен Елин Полайна, Еддісон і з інших підміських околиць. Одні батьки привозили своїх дітей до іспиту до 8-мої кляси з міста Луїсвил Стейт Кентакі, віддаленого від Чикаґо 300 миль. Навчання спиралося на шкільних програмах Шкільної Ради УККА. Основним предметом навчання була українська мова, а далі релігія, історія України, географія України, українська культура і спів. При навчанні цих предметів учителі уживали різних метод навчальних в залежності від предмету і віку дітей. Виховна праця велася на підставі шкільних програм в релігійно-моральному і національному дусі. В минулому шкільному році нашу школу відвідали такі гості: д-р Володимир Янів, ректор Українського Вільного Університету в Мюнхені, мґр Тарнавський з Центру Українознавчих Студій при Гарвадському Університеті, і представники Т-ва Української Студіюючої Молоді. На фонд „Діти Дітям" зібрано в минулому році 1,200 дол. і вислано їх бідним дітям в Південній Америці і Европі.

**

Заходами школи відзначено роковини 1-го листопада 22-го січня і Тараса Шевченка, в яких виступали учні нижчих і вищих кляс. В травні м. р. відбулася матура, письмова 8-го травня, а усна 21-22-23-го. До матури приступило 42 учнів, які здали матуру перед Іспитовою Комісією, в такому складі: інспектор Шкільної Ради, дир. Іван Білоус — предсідник, дир. школи Яків Берестянський — заступник предсідника, члени: мгр Евген Дачишин (релігія) мгр Микола Губчак (історія і географія) інж. Степан Голяш історія і географія) проф. Никола Орищук (українська література) проф. Стефанія Чушакова (українська культура).

Матуру з визначним успіхом здали: Ярема Бойко, Христина Данилишин, Олександер Кміцікевич, Христина Косарчин, Богдан Піганюк, Андрій Припхан, Орест Сайкевич, Оксана Павлівець і Дарія Папушкевич. З дуже добрим успіхом здали: Марія Гриценяк, Юрій Мізь, Ярослав Дзвіник, Олександер Олексюк, Ірина Олійник, Марко Демус, Лев Сенечко.

З добрим успіхом здали: Наталка Бровар, Уляна Наваринська, Діяна Процик, Роман Ткачук, Леся Біла, Марія Бойчук, Олег Васинчук, Сузанна Ковалишин, Роман Тарабань, Зенон Цибрівський і Андрій Чурма.

З достаннім успіхом здали: Зенон Бурштинський, Любомир Галамай, Марта Дурбак, Орест Ольховий, Олег Стефанюк, Іван Чичула, Зенон Шулик, Ольга Попович, Ірина Попович, Андрій Березецький, Ярослав Наняк і Катерина Яцишин. Двох студентів до матури не допущено.

Урочисто вручено дипломи 5-го червня м. р. в авдиторії школи св. о Миколая з участю батьків та запрошених гостей на чолі з о. П. Леськовим.

Вручення дипломів попередила програма у виконанні матуристів під проводом мґр-а Е. Дачишина і проф. Н. Орищука.

Програма розпочалася входом матуристів до залі з опікунами кляс під звуки маршу супроводі піяно учит. школи п. Богданни Сеник. На удекорованій сцені тризубом, прапорами українським і американським, портретами Лесі Українки і Василя Стефаника, та написами „Борись і добувайся батьківщини" і удержися землі, пустиш її то пропадеш" виступили матуристи зі своєю програмою.

На програму склалися: Слово-привіт дир. школи Я. Берестянського, співи у виконанні матуристів під проводом мґр-а Е. Дачишина, слово подяки від матуристів — Богдана Піганюка, прощальне слово від імени трьох Відділів 2 Вищого Курсу — Христина Федак, слово Марії Сендунь від імени минулорічних матуристів, деклямація — Оксана Павлівець, рецитація — Христина Данилишин, заключне слово опікунів кляс 3-А — мґр М. Губчак і 3-Б інж Ст. Голяш, слово проф. М. Куропася по-українськи і по-англійськи, слово заступника повітових шкіл суперінтендента проф. Леонарда Олбані, привіт від Шкільної Ради УККА п. Ю. Назаревич, слово проф. М. Семчишина, керівника Українських Вищих Освітних Курсів ім. Петра Могили в Чикаґо, привіт від Українського Золотого Хреста, слово голови Батьківського Комітету Матуристів д-ра П. Гриценяка та вручення дипломів Шкільної Ради УККА директором школи і опікунами кляс, заступником повітового суперінтендента шкіл.

На закінчення пані з Батьківського Комітету Матуристів частували солодким, чаєм і кавою.

Опісля відбулася забава з танцями.

Я. Берестянський

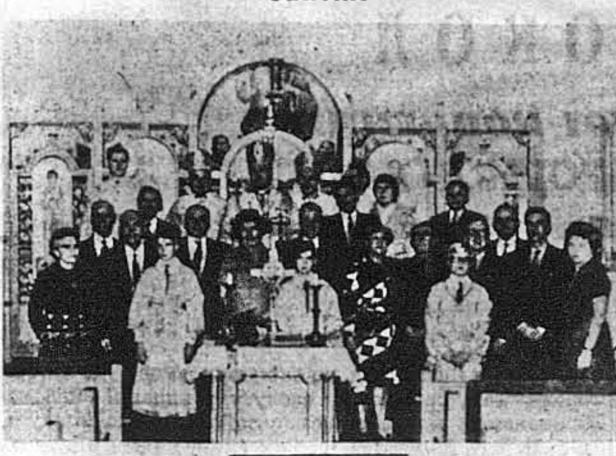
ПАМ'ЯТНИК СТЮАРДЕСІ-УКРАЇНЦІ

Минулого року під час втечі з політичних мотивів батька й сина з СССР на літаку до Туреччини, де вони й перебувають, стався прикрий випадок — від куль втікачів загинула стюардеса-українка Надія Курченко. Вона кинулась захищати від пострілів летунів, і тому сама загинула. В Сухумі тепер відкрили пам'ятник Надії Курченко, яка, сказано в „Комсомольской правде" з 13 січня, „рятуючи життя членів екіпажу, загинула з рук бандитів". Пам'ятник — це скульптурний портрет Надії Курченко в повний зріст, в уніформі стюардеси з совєтського літака.

ФІНАСОВА КРИЗА ОН

Генеральний секретар ОН Курт Вальдгайм відбув у минулий понеділок 24 січня ц. р. наради у Вашинґтоні з президентом Ніксоном, державним секретарем Віллямом Роджерсом, Генрі Кісінджером і іншими державними мужами. Вальдгайм, який формально склав куртуазійну візиту Президентові, як господареві осідку централі Об'єднаних Націй, насправді вів ділові наради, особливо щодо жалюгідного стану фінансів тієї найвищої міжнародної організації.

Посвячення іконостасу в церкві Всіх Святих

Неділя 12-го грудня м. р. залишиться на довгий час у пам'яті вірних української православної церкви Всіх Святих у Ню Йорку. Бо в цей день відбулася перша Архиєрейська Служба Божа і посвячено новопоставлений іконостас.

Парафія Всіх Святих була заснована в 1959 р. частиною парафіян церкви св. Володимира з 14-ої вулиці, яка набула своє власне приміщення для Богослужб при 206 Схід, ІІ-та вулиця. Приміщення було відновлене, перебудоване і після довголітньої невпинної праці завершене поставленням іконостасу.

Архиєрейську Службу Божу відправив Преосвященніший Єпископ Андрей в сослужінню о. настоятеля протопресвітера Івана Ткачука і митрата Петра Готровича. При вході до церкви привітали Владику голова церковної Управи М. Сосницький — хлібом і сіллю, голова Сестрицтва Пречистої Діви Марії Катерина Захарко — китицею квітів і о. настоятель з хрестом і словом. Благословлячи вірних, Владика ввійшов у Храм Божий, а хор церковний, під диригентурою маестра Олексія Дідуха зустрів його могутнім співом.

Після Архиєрейського облачення, яким проводив іподиякон інж. Юрій Базилевський, Владика Андрей підніс трьох вівтарних хлопців — Григорія Башанду, Иосифа Урбана і Івана Собчака до стану іподияконів.

Опісля відбулося посвячення іконостасу колінопреклонними молитвами і Архиєреська Служба Божа. Після читання св. Євангелії проповідував по-англійськи о. Готрович, а при кінці Служби Божої Вл. Андрей по — українськи, на тему „Святкуймо день Господній".

Перед цілуванням хреста Владика Андрей висловив подяку всім тим, хто спричинився до урочистостей дня і поставлення такого гарного іконостасу, а в першу чергу о. настоятелеві, хористам, церковним урядовцям і всім, що жертвували на іконостас. Після цього святочно вручив посвідки новопоставленим іподияконам і „Благословенні Грамоти" голові церк. Управи М. Сосницькому, голові Ради Тростів І. Лапчакові і голові Сестрицтва Катерині Захарко за іхню віддану працю.

Відспівано „Многоліття" Вселенському Патріярхові Атенагорасові, Президентові Р. Ніксонові, Владиці Андреєві, духовенству і всім парафіянам та гостям присутнім на Службі Божій.

Святочний обід приготувало Сестрицтво в церковній залі. Взяло участь зверх 200 осіб. Після молитви і благословення трапези, голова церк. Управи М. Сосницький привітав Владику Андрея, духовенство, гостей і всіх учасників і попросив мґ-ра Петра Григоровича на тостмайстра.

Мґр П. Григорович подякував за особливу честь, привітавши Владику Андрея, духовенство і всіх присутніх. У своєму слові підкреслив, що парафія Всіх Святих сьогодні великими зусиллями і жертвенністю сплатила не лише довги за церкву, але поставила також чудовий іконостас, а що найголовніше парафія упорядкувала себе юрисдикційно. „Сьогодні" — казав тостмайстер, „вперше завітав до нас Високопреосвященіший Владика Андрей, який, згідно з постановою останніх Загальних Зборів нашої парафії прийняв нас під свою духовну опіку, в склад УПЦ в Америці, однієї з найстарших УПЦерков на північно-американському континенті, єдиної Церкви, що діє з благословення Вселенської Царгородської Патріярхії".

Подавши історію церкви Всіх Святих, вичисливши попередніх оо. настоятелів, церковних урядників, згадавши при тому велику працю церковного хору, Сестрицтва тощо попросив до слова Владику Андрея.

Владика Андрей погратулював нашій церковній громаді за високі досягнення і ширше зупинився над справою об'єднання всіх юрисдикцій УПЦ у вільному світі. В своєму заключенні вважає, що найкраща дорога до об'єднання — це відновлення колишніх історичних зв'язків із Вселенською Царгородською Патріярхією.

Отець митрат Готрович привітав парафіян з великим святом, а зокрема свого сусіда, о. настоятеля, який в короткому часі зробив багато для церкви Всіх Святих і з яким він вже довгі роки співпрацює.

Отець настоятель висловив задоволення із жертвенної і відданої праці своїх парафіян і додав, що треба було б виставити нагородні грамоти не лише трьом особам, але всім парафіянам, бо всі вони по своїх силах спричинилися до піднесення нашої церкви.

Секретар церковної Управи Іван Макарик подякував Владиці Андреєві за молитви і висловив надію, що під його духовою опікою наша церква буде просперувати і для цього просив Архиєрейського благословення.

П. Марко сказав, що це вже 37-ий іконостас, який він поставив і мабуть останній для своєї власної церкви Всіх Святих, бо не почувається на силах до дальшої праці. Він подякував маестрові Святославові Гординському, що гарно намалював св. ікони, (який ,на жаль не міг взяти участи у посвяченні), п. Дудкові, що допомагав йому при будові іконостасу і своїй дружині за позолочення іконостасу.

Д-р Іван Новосівський зазначив, що він тут гість, але з великою приємністю молився в нашій гарній скромній святині.

Проф. П. Ковалів зупинився над історією і значенням іконостасу в Православній Церкві, а тому що наступного дня — св. ап. Андрея, — припадали іменини Владики, то привітав його з Ангелом Хоронителем, а хор проспівав Владиці „Многоліття", З цієї нагоди також Сестрицтво Преч. Діви Марії піднесло Владиці квіти і вишивану подушечку.

П. Дудка підкреслив жертвенну працю піонерів церкви Всіх Святих, родин Стасюків, Макариків, Євушів, Городецьких та інших.

Голова Тростів, п. І. Лапчак говорив по-англійськи і сказав, що людина, яка хоче себе виявити мусить бути активною" і такою вважає цілу церковну громаду Всіх Святих.

Під час бенкету була вигграша, яка збагатила касу Сестрицтва. Також на іконостас вплинуло ще 350 дол. Цілий іконостас коштував 8,500.00 дол. і всю цю суму зібрано між парафіянами впродовж одного року.

Мґр П. Григорович передав дальший провід голові церковної Управи, який подякував ще раз всім присутнім за участь і за працю.

Святочна трапеза закінчилася молитвою і благословенням Владики Андрея.

Н. Н.

Новорічний вечір у Кентоні

У перший день 1972-го р. у 5-ій годині вечора, в парохіяльній залі УКЦ, св. Миколая, в Кентоні, О., заходом Союзу Українок Америки, відбулася спільна загально-громадська, новорічна вечера.

Уже перед п'ятою годиною наші союзянки почали з'їздитися до залі та готуватися до святочного прийняття. Всі вони були зодягнені в довгі чорні спідниці та вишивані блюзочки. Між ними була вже й народжена поза батьківщиною молодь. Церковна заля швидко стала заповнятися гістьми наших союзянок. Коли всі гості зайняли місця за дбайливо накритими столами, бувша голова 87-го Відділу СУА (вона була й майстер церемонії) Віра Фінков'ят, офіційно відкрила новорічну гостину та попрохала пароха, отця д-ра Володимира Пелліха, провести молитву та поблагословити страви.

Отець провівши молитву з колядою побажав всім щасливого Нового Року, та приємної забави.

В. Фінков'ят минулого року відвідала Україну її золотоверху столицю Київ, княже місто Львів, і привезла звідтіль привіти від рідних, для рідні, для місцевого громадянства. Привітала також, нашу дорогу гостю, яка приїхала із України на відвідини до рідної сестри та її родини.

Вона теж склала привіти для місцевих організацій та для провідників цих організацій. Після цього голова 87-го Відділу СУА, Катерина Стасюк, передала це все англійською мовою для англомовних гостей.

Ольга Опришко відчитала реферат, з'ясувавши новорічні традиції українського народу по різних місцевостях широкої України. Приємно вражало нас те, що наша молодь спільно сиділа за одним столом і розважалася. Не було між ними різниць, до яких молодечих організацій вони не належали б і чи їхні батьки приїхали зі Західніх Земель України, чи зі Східніх. На залі панувала дійсна соборність, до цього можна нав'язати слова авторки цього допису, де водному із своїх рефератів вона сказала: „Від багатьох років панує в нашій громаді співпраця на національному грунті. Ніхто, вже, не робить тих різниць, які були в нашій громаді колись. Ми зрозуміли те, що ми всі брати Українці, незалежно від того, з якої території України ми не походили б і якого віровизнання ми не були б. Во в спільній праці і в спільному зрозумінні, одного до другого — наша сила. Наші нащадки ростуть і мусять брати з нас приклад, як треба спільно працювати для добра України. І тому, нехай, ця наша громада (досить мала) послужить прикладом для других громад, в яких до цього часу панує роз'єднання, яке йде на користь лише нашим ворогам. Дай Боже, щоб така соборність була між нами так довго, як довго ми будемо жити.

Під час вечері, яку приготовили наші пані—союзянки, ми мали нагоду насолоджуватися веселими дотепами та піснями у виконанні відомого в Кентакі жартівливого тріо, складеного із панів: Богдана Маланія, Івана Фінков'ята та Володимира Пацули. Виступ відбувався під акомпаньямент відомого в нашій громаді, тут народженого акордеоніста, Володимира Коцюруби. Він же приграває пізніше до танків і до, загально-співаних народних пісень.

Від гостей виступив Володимир Волощук, який подякував всім паням-союзянкам за приготування вечері та зорганізування теплого родинного вечора, признавши їхню корисну працю на національному грунті, на терені Кентону й побажав успіхів в їхній праці на майбутнє. Опісля вибирали королеву вечора. Після перерахування голосів — оголошено, що К. Стасюк вибрано королевою, М. Волощук першою князівною і О. Опришко другою князівною. Королева вибрала собі на короля вечора, Івана Диля. Королеву і князівни відзначено спеціяльними дарунками. Теж відзначено дарунками всіх Василів, присутніх на залі, та Степанів і Степанид в честь їхніх ім'янин.

Після вечері почалися танці та співи. У цій теплій і дружній атмосфері, ми провели перший день Нового Року, за що можемо щиро подякувати всім членам і проводові 87-го відділу СУА в Кентоні, Огайо, які ще й заспівали своїм гостям „Многая літа".

Анна Печенюк

Лікарська „Ялинка"

Десята з черги „Ялинка", яку щорічно влаштовує Секція Дружин Лікарів при Українському Лікарському Товаристві Північної Америки, Відділ Метрополії Ню Йорк, відбулася дня 22-го січня 1972 р. в приміщеннях Українського Інституту Америки.

При виповненій залі довголітня голова Секції Олександра Терлецька привітала гостей радісним „Христос рождається", представляючи значення цієї імпрези для збереження традицій нашого народу (зокрема для молодого покоління), який у неволі окупанта не має змоги величати Свят Різдва Христового.

Програма почалась могутньою колядою „Бог предвічний", яку відспівало 15 дівочих голосів під диригентурою і фортепіяновим супроводом Юліяни Осінчук. Виконавцями були: Ляля і Рома Грабарчуки, Леся Гной, Марійка Кушнір, Гануся Миґоцька, Ляля Оришкевич, Ксеня й Марійка Руденські, Доня Сушків, Маруся Федорів, Рута Чолган, Ганя, Прися і Сусанна Цегельські. Цей дівочий хор виконав ще й інші колядки. Фортепіянове сольо „Патетичну сонату" Бетговена відіграла Рома Грабарчук, а сопрано, Ляриса Маґун відспівала коляду і народну пісню. Тому, що цього дня припадала річниця незалежности й соборности Української Народної Республіки присутні разом з хором відспівали український національний гимн.

Закриваючи концертову частину „Ялинки", новообраний голова Нюйоркського Відділу УЛТПА д-р Маркіян Миґоцький згадав про культуру, виховну й добродійну діяльність Секції Дружин Лікарів, яка на протязі останніх 13-ти років допомагала вдовам і сиротам поза межами Америки і навіть за залізною заслоною ліками, одежею й грошима (понад 7,000 дол.), плекала й оживлювала товариське життя серед перепрацьованих щоденною працею лікарів, їхніх родин і приятелів, зберігала національні традиції та для здобуття фондів улаштовувала різні імпрези: покази моди, чайні вечорі під час наукових лікарських сходин, покази приміщення української артистичної вишивки до жіночого вбрання, „ялинки". і т. п.

Д-р Миґоцький подякував найбільш активним паням, які від часу заснування Секції в 1959 р. у різних функціях жертвували свій час і труд для загального добра, а саме голові Секції Олександрі Терлецькій, Ярославі Крижанівській, Нані Сочинській, Вірі Кушнір, Лідії Оришкевич, Ірені Сушків, Олі Гной, Тані Тершаковець, Людмилі Волянській, Ірі Цегельській, Орисі Панчук, Олі Рогозинській, Лідії Осінчук, Мері Макарушці та Христині Воєвідці.

Цього року в склад Секції увійшло багато дружин молодих лікарів, що повинно запевнити дальший розвиток і пожвавити діяльність цієї корисної і активної організації для добра української громади.

До пізньої ночі гості „Ялинки" провели час, користаючись із добірного буфету, який приготовили пані, співаючи колядки під орудою досвідченого диригента теперішнього голови Головної Управи УЛТПА д-ра Олега Волянського при акомпаньяменті д-ра Олега Сохана.

(Р. С.)

ПІЯНІСТ АШКЕНАЗІ ПРО СОВЄТСЬКИЙ СОЮЗ

(Закінчення зі стор. 2-ої)

брітійського уряду. І це помогло... У своєму інтерв'ю він твердив, що совєтському громадянинові, який залишається закордоном, уже не вірять і підозрівають в антисовєтських діях. „Вони" і йому не вірять, бо як людина на самому вершку музичної слави може залишити свою країну? Хіба тому тільки щоб працювати проти совєтів. І внаслідок цього в особі Ашкеназі відбулася ціла еволюція: з льояльного громадянина став він антикомуністом.

Владімір Ашкеназі висловлюється про СССР, як про країну брехні і гіпокризії. Бо чому, коли хтось повертається з Америки до Совєтського Союзу, не може, щиро усміхнувшись, сказати: „Я провів там чудово час!" Ні, він може ще сказати в дуже витриманому тоні: „Там було... цікаво."

У Росії, каже Ашкеназі, панує гострий антисемітизм. І тут також прихована гіпокризія, коли партія каже, що всі національності в СССР рівні, а жидів не приймають на високі військові пости, на дипломатичну службу, не дозволяють практикувати релігії, відкривати своїх шкіл. Вершок зарозумілости й претенсійности большевиків — це їхнє твердження, що вони „збудували соціялізм", знаючи, що це неправда.

Світлана Алилуєва у своїй книжці „Тільки один рік" пише про СССР: „Ви вчитеся брехати від дитинства"... І це правда. В СССР на все звикають уже від ранніх років дивитися крізь призму інших людей: виховників, учителів, партії. І виростають люди з промитими мозками, які уже й справді не знають, що праве, а що ні...

Совєтський уряд не рахується із своїми світочами. Відомий челіст Ростропович заступився був за Солженіцина, і його дев'ять місяців не випускали поза залізну завісу, а згодом випустили тільки тому, що Ростропович за свій концерт дістає гонорар в сумі 6 000 дол., з чого по різних видатках залишається 4 000 дол. Вкінці на руки одержує він 200 долярів, а решту забирає совєтська скарбниця. Це ж саме діється з Ріхтером та з українськими віртуозами.

На закінчення свого інтерв'ю Ашкеназі сказав: „Тут, на Заході, є ще такі наївні які вірять, що життя в Совєтському Союзі змінилося і покращало, що там тепер демократія. Усе це фальш і брехня. Вони назовні прикривають свою поведінку пропагандою в пресі і радіо, кличами, маскованою гуманністю. І в той самий час стараються на увесь світ ширити комунізм. Вони не хочуть бути вашими приятелями — вони за всяку ціну стараються перемогти, підкорити і здавити останню крихітку свобідного духа людини".

Владімір Ашкеназі і Торун спалили мости на Схід, вибравши Ісляндію своєю батьківщиною.

ПРОГОЛОШЕННЯ УКРАЇНСЬКОГО ДНЯ В НЮ ГЕЙВЕН, КОНН.

Підписання проклямації на вшанування Дня Української Незалежности. Сидять зліва: о. Иосиф Скульський, парох української католицької церкви в Ню Гейвені; Бартоломю Ф. Гайда, посадник міста Ню Гейвену, і д-р Михайло Снігурович, голова Відділу УККА в Ню Гейвені. Стоять зліва: проф. Іван Телюк, заст. голови Відділу УККА в Ню Гейвені, Мирон Телюк, Оксана Мандич, Леся Данів, Люба Гіна, Лариса Садівська, Дарка Посполита, Анна Бродич, м.р Олег Микетей, голова Товариського Суду Відділу УККА в Ню Гейвені, та сотник Іван Стратичук, касир і референт УНФонду.

Роковини 30-го червня 1941 року в Боффало, Н. Й.

Користаючи з гостинного побуту голови Проводу Організації Українських Націоналістів, та прем'єра тимчасового Державного Правління у 1941 р. у Львові Ярослава Стецька, на терені Боффало, — ОУВФ у Боффало торжественно відзначили з участю гостя, тридцяті роковини відновлення української державности 30-го червня 1941 р., у суботу 11-го грудня 1971 р. в українському домі „Дніпро".

Святкування розпочалося уже в п'ятницю 10-го грудня зложенням візит Ярославом Стецьком в асисті д-ра Нестора Процика, д-ра Андрія Дякуна, Василя Шарвана, Богдана Мороза і Михайла Петришина в Сити Гол: у заступника посадника Стенлей Маковського, в голови міської ради Честер Ґурського, та довша візита у голови Повіту Ірі Джана Татуски. Усі вони виявили велике зацікавлення українською проблемою, а деякі з них навіть з нею дуже добре обзнайомлені.

В суботу 11-го грудня перед полуднем відбулася в Статлер - Гілтон готелі пресова конференція з кореспондентами місцевої англомовної преси, радіо і телевізії, де згодом вся боффалівська англомовна преса дуже позитивно з'ясувала українську проблему 30-го червня 1941 р., а телевізійна станція ч: 2 у вечірніх годинах передала коротке інтерв'ю з головою АБН Ярославом Стецьком.

Увечері о год. 7-ій в українському домі „Дніпро" відбулася зустріч Ярослава Стецька з українським громадянством і прийняття, що його приготовили п-і місцевого Відділу ОЖ ОЧСУ під проводом Катерини Мороз. У цьому бенкеті взяло участь понад 200 учасників, в тому представники українських організацій та установ, які зайняли місця за президіяльним столом, а між ними й сестра Ярослава Стецька.

Програму вечора відкрив привітанням Богдан Мороз, в заступництві проф. Зенона Сагана, який був хворий, та представив гостя, і в дальшому сповняв функцію тостмайстра. Він попросив до слова голову УККА в Боффало Романа Конотопського, який склав привіт від усієї зорганізованої української громади, що входить в склад УККА. Привіти, з підкресленням великої події 30-го червня 1941 р., склали голова УККА Роман Конотопський, і Марта Гаврилюк — референт молоді при місцевому Відділі УККА, в склад якого входять зорганізовані молодечі організації: Пласт, СУМА, Укр. Студ. Товариство, та ТУСМ.

Головну промову з нагоди цих славних роковин, виголосив голова Державного Правління в 1941-ому році, Ярослав Стецько, в якій він проаналізував дух спротиву сучасної України, що так вимовно віддзеркалений в сьогоднішній українській літературній творчості на рідних землях таких молодих людей, як Симоненко, Караванський, Мороз, та незламних героїв, як Сорока, Горбовий, Алла Горська.

Першу частину цього свята розпочато і закінчено молитвою, що її провів о. д-р Павло Івахів.

В другій частині відбулася коротка мистецька програма, яку розпочав молодий скрипак, 13-літній Андрійко Василюшко із Кіченер Онт., Канада, який виконав три музичні твори при фортепіяновому супроводі Діяни Даніслс. З черги виступав квартет „Верховина" з Торонто під мистецьким керівництвом Олени Глібович, який відспівав три пісні і наддаток на рясні оплески публіки.

Свято закінчено пснею „Не пора".

Микола Пінкас

ІНЖЕНЕР -КОЛЕКЦІОНЕР

Інженер - будівельник О. Тукалевський у Дніпродзержинському заповзявся зібрати оригінальну колекцію — етикетків коробочок до сірників. Він збирає їх з усього світу, деякі надходять у формі коробочок, а деякі з закордону йому присилають у формі наліпок, обережно знятих з коробочок. Збирання таких „експонатів" у науці зветься філуменією, це „габбі" інженера. Він зібрав їх уже понад 350 000 штук, розклеїв по альбомах, за країнами. Наліпки на сірниках по-своєму розповідають про кожну країну, її мову, особливості, зацікавлення, рекляму тощо. „Молодь України" з 19 січня подала, що в колекції „широко представлена Україна". Минулого року частину колекції інж. О. Тукалевського на тему „Спорт в СССР" показували в Сх. Німеччині на виставці.

ЗАКЛИК

Головна Управа і Головна Рада Асоціяції Українців в Америці закликають своїх членів включитися в організовані нашими установами протестаційні акції проти безправ'я і злочинства Москви над безборонним українським народом, а зокрема в акціях проти арештів і репресій московсько - большевицьких сатрапів над українськими діячами культури-носіями легальної боротьби за людські права в Україні.

Незалежно від цього, закликаємо усе наше членство і Управи Відділів АУА, писати відповідні листи до своїх сенаторів і конгресменів з проханням, щоб вони своїми публічними заявами в Конгресі стали на захист переслідуваних українських патріотів, на яких іде нагінка тільки за те, що вони борються за людські права легальними засобами.

Д-р Роман Барановський
голова Головної Ради
Інж. Дмитро Кузик
голова Головної Управи

В ПЕРШУ БОЛЮЧУ РІЧНИЦЮ СМЕРТИ
нашого Незабутнього і Неважалуваного
МУЖА, БАТЬКА, ЗЯТЯ і ШВАГРА

бл. п. Проф.
ВОЛОДИМИРА ЦІСИКА

будуть відправлені

ЗАУПОКІЙНІ СЛУЖБИ БОЖІ

в СУБОТУ, 5-го ЛЮТОГО 1972 р. год. 9-та ранку в церкві СВ. ЮРА в НЮ ЙОРКУ;

в ПОНЕДІЛОК, 7-го ЛЮТОГО ц. р. год. 7-ма ранку в церкві СВ. МАРІЇ в ОЗОН ПАРКУ;

у ВІВТОРОК, 8-го ЛЮТОГО ц. р. о 7-ій год. ранку в церкві СВ. ВОЛОДИМИРА в СКРЕНТОНІ, Па.

ІВАННА — дружина
МАРУСЯ і КВІТКА — доньки
Д-р ВАСИЛЬ і СОФІЯ ЛЕВИ — тесті
ВАСИЛЬ і ОКСАНА ЛЕВИ, мол. — шваґер

В ПЕРШУ НЕВИМОВНО СУМНУ РІЧНИЦЮ СМЕРТИ
нашого Найдорожчого і Незабутнього
МУЖА і БАТЬКА

бл. п.
ЗЕНОНА РУБЧАКА

буде відправлена

ЗАУПОКІЙНА СЛУЖБА БОЖА З ПАНАХИДОЮ

в церкві св. Івана Хрестителя
в НЮАРКУ, Н. Дж.,
в середу, 9-го лютого 1972 року
о год. 7:30 ранку

Родину, Приятелів та Знайомих просять про молитви за спокій Душі Покійного

в безмежному болю —
дружина ЛІДА
син ЮРКО

Оцим ділимось жалісною вісткою
з нашими Рідними, Свояками, Приятелями і Знайомими,
що нічю 28 грудня 1971 року, на 82-му році життя заснула Вічним Сном
у м. Дрогобич, Львівської області,
наша Найдорожча БАБУСЯ і МАМА

бл. п.
ГОНОРАТА ВИННИЦЬКА

учителька в с. Нагуєвичі і вдова по адвокаті, д-рові Григорові Винницькім, в Устріках Долішніх.

ЗАУПОКІЙНЕ БОГОСЛУЖЕННЯ відбудеться в 40-ий день після її смерти в СУБОТУ, дня 5-го ЛЮТОГО 1972 року о год. 8:00 ранку в Українській Католицькій Церкві СВ. ЙОСАФАТА у м. ПАРМА, Огайо.

ОЛЮНЬКА — внучка
ЗЕНОН й ІРИНА ВИННИЦЬКІ

Клівленд, Огайо

В ДЕСЯТУ РІЧНИЦЮ ВІДХОДУ ПЕРШОГО НАЧАЛЬНОГО ПЛАСТУНА

сл. п.
СІРОГО ЛЕВА - СЕВЕРИНА ЛЕВИЦЬКОГО

НА ВІЧНУ ВАТРУ

відправиться

в ХРАМІ СВ. ЮРА в НЮ ЙОРКУ, в НЕДІЛЮ, 6-го ЛЮТОГО 1972 р.

о год. 12-ій дня

СЛУЖБА БОЖА З ПАНАХИДОЮ

До участі у цих відправах запрошуємо усе Вельмишановне Громадянство та всю Українську Молодь.

СТАНИЧНА ПЛАСТОВА СТАРШИНА НЮ ЙОРКУ

ОСЕРЕДОК ПРАЦІ УПС 1-ий КУР. УПС ім. СТ. ТИСОВСЬКОГО

Ділимося сумною вісткою із Родиною і Приятелями,
що 8 січня 1972 р. відійшла від нас на Вічний Спокій,
по довгій недузі,
моя Найдорожча ДРУЖИНА

бл. п.
МАРІЯ ТРУФИН

Залишила в глибокім смутку мужа Василя, дві замужні дочки: Софію Консідайн і Ольгу Чилушняк, 6 внуків і одного правнука, дві сетри в Бужку, пов. Золочів, Україна, а також дуже горем прибитих одного брата в Амстердамі Ню Йорк, ЗСА, Івана Пастернака і його дружину Настуню, для яких Покійна Марія була неначе мамою, коли приїхав із Німеччини.

Муж і родина щиро дякують Отцеві Ліщинському за їх Богослужби в часі недуги Покійної, також після її смерти за відправи в похороннім заведенні, в Церкві і на цвинтарі. Дякуємо Сестрицям Пресвятої Діви Марії за їх відвідування в часі її недуги, в часі її смерти за їхні молитви і вінки квітів. Щиро дякуємо Членам 266 Відд. за гарний вінок квітів. Сердечна подяка Горожанському Клюбові за вінок квітів, за влаштування тризни для Гостей і Родини. Щира подяка Всім, що прийшли або прислали співчуття до Родини.

Нехай Господь Бог Всіх нагородить своїми ласками.

ВАСИЛЬ ТРУФИН

Замість квітів на могилу

бл. п. Евгенії з Лісковацьких Юрків

на добродійні цілі зложили:

на „ЦЕРКВУ в ПОТРЕБІ"

1. Анна і Петро Дармограй	$10.00
2. Люба і Ярослав Дармограй	25.00
3. Дарія і Володимир Семеген	10.00
4. Стефанія Слюзар	10.00
5. Ірина і Омелян Стешин	5.00
6. Ольга і Мирон Фенчин	10.00
7. Дарія і Юрій Чижик	25.00
8. Перший Відділ УЗХ — Ню Йорк	15.00

на ПОЛІТВ'ЯЗНІВ

1. Марія і Тарас Бокс	$20.00
2. Марія і Ігор Гурин	10.00
3. Віра Дорожинська	10.00
4. Раїса і Лев Куделя	25.00
5. Мері МкҐрат	20.00
6. Віра і Іларіон Поліщук	20.00
7. Павлина і Володимир Різник	10.00
8. Михайлина і Осип Сташків	25.00
9. Стефанія і Михайло Халупа	20.00
10. Перший Відділ УЗХ — Ню Йорк	15.00

на УВАН

1. Марія і Ігор Гурин	$10.00

Хай Господь винагородить щедро всіх Шановних Жертводавців.

РОДИНА

В пам'ять наших БАТЬКІВ

Евгенії і Степана Юркових

складаємо
50.00 долярів на фонд „Церква в Потребі" і
50.00 долярів на фонд Політв'язнів.

ЛІДІЯ БЕЛЕНДЮК з Родиною
ЮРКО ЮРКІВ з Родиною

Замість квітів на могилу
бл. п. АННИ ЄЗЕРСЬКОЇ
Незабутньої Дорогої Товаришки учительської праці
в дівочій школі Р.Ш. ім. Б. Грінченка у Львові,
складаю 20.00 долярів
на Український Вільний Університет.

С. ВИНАРЕВА

На свіжу могилу Незабутнього Приятеля

о. Ярослава Кекіша

замість квітів
на „Церкву в Потребі"
зложили 20.00 долярів

Ю. і Н. КАМЕНЕЦЬКІ і
Я. і А. ТЕРЛЕЦЬКІ

ПОДЯКА

Дорогі Делятинці, колишні Парохіяни мойого Незабутнього Стрийка, Покійного

о. ЗАХАРІЯ ЗОЛОТОГО

як рівнож всі інші благородні Жертводавці, які замість квітів на могилу Покійного зложили свою жертву на „Церкву в Потребі", прийміть оцих пару моїх скромних слів, як вияв правдивої і сердечної подяки.

Всім Вам наше щире „Спасибіг", а Господь нехай винагородить усім Вам стократно.

МАРІЯ ТРУХАН — братанка з мужем і дітьми

ПОДЯКА

З волі Всевишнього відійшов від нас у Вічність
на 85-му році життя

бл. п.
ІЗИДОР ЛАВРИШКО

наш Найдорожчий МУЖ, БАТЬКО і ДІДО.

Не маючи змоги подякувати Всім особисто, почуваємось до обов'язку цією дорогою скласти нашу найщирішу подяку Всім, які в так тяжкий для нас час, старались улегшити нам наше терпіння.

Дякуємо отцям монс. В. Федашеві і Р. Бялецькому з Йонкерсу та о. Р. Бриді зі Статен Айланд за духовну опіку над Покійним під час Його хвороби, та відправи Парастасів, похорону і Служб Божих.

Дякуємо д-рові В. Кіналеві за лікарську опіку, Хорові Церкви св. Івана Хрестителя в Нюарку, та його диригентові п-у Михайлові Добошеві, які не жалували труду і прибули до Йонкерсу, щоб віддати останню прислугу Покійному, паням ОЖ ОЧСУ в Йонкерсі, за влаштування поминок, Сестрам Василіянкам Йонкерсу та Нюарку за їх жертви на Служби Божі і молитви.

Марійській Дружині Пань при церкві св. Івана Хрестителя в Нюарку.

Панам Е. Куровицькому та М. Добошеві за їх теплі прощальні слова.

Зокрема дякуємо всім Жертводавцям на фонд „Церква в Потребі", Служби Божі і квіти. Всім нашим Дорогим Родині, Приятелям і Знайомим, які своєю участю на Парастасах, похороні і висловами співчуття старались нам облегшити наше терпіння.

Щира подяка п. Анні Дучинській-Черко — власниці похоронного заведення, яка своєю щирістю і приязню допомогла нам дуже багато при влаштуванні похорону.

Ще раз наше щире Спасибіг для всіх.

Хай Господь винагородить Вас сторицею.

КАРОЛИНА — дружина
З. БУНДЗЯК і М. МОРОЗ — доньки

РАДА І КОМІСІЇ СКВУ...

(Закінчення зі стор. 1-ої)

проєкт яких був розісланий раніше для розгляду усім членам СКВОР. Проведено вибір нової управи, яку очолив д-р Е. Жарський. В склад Президії Управи увійшли — заст. голови мґр. Я. Рак, секретар проф. С. Стецик, скарбник проф. П. Андрієнко - Данчук. У склад Управи входять теж представники Українських Церков, представники Крайових Виховних Рад Канади, Арґентини, Австралії, Бразилії та Европи, представники, СУМ, ОДУМ, СФУЖО — п. Климишин, заст. мґр. О. Генгало, ОПДЛМ, Світова Рада Дошкілля — мґр. І. Пеленська, Світове об'єднання Українських Педагогів — мґр. В. Волицький. Науково - Дослідна Комісія — проф. д-р І. Головінський та прес. реф. мґр. М. Савка. До Контрольної Комісії ввійшли — мґр. О. Генгало, дир. С. Демчишин та делеґат Секретаріяту СКВУ.

НАУКОВА КОНФЕРЕНЦІЯ

В рамках Пленуму СКВОР відбулася наукова конференція, яку за ініціятивою Науково - Дослідної Комісії СКВОР влаштувала Головна Пластова Булава. Конференцію відкрив керівник Дослідно - Плянувальної Комісії ГПБ Ю. Ференцевич а проводив нею д-р Т. Самотулка. Конференція була присвячена сучасній виховній проблематиці. Доповіді виголосили — проф. д-р В. Ісаїв (Торонто) „Виховні напрямки та подвійне довкілля", проф. М. Семанишин (Чикаго) „Українська Виховна Система — генеза, аналіза, коментар, висновки", д-р Т. Самотулка (Прінстон) „Практичний аспект формування національної ідентичности українця в діяспорі". Лави запрошених дискутантів творили інж. Ю. Бобровський, о. д-р В. Гавліч, мґр. Л. Галібей, д-р Е. Грималяк, д-р Е. Жарський, д-р Н. Коропецька, д-р Т. Крупа та д-р С. Стефанів. У дискусії на порушену тематику забрали голос теж учасники конференції в числі 50 осіб. Матеріяли цієї Конференції появляться друком.

НАРАДИ КОМІСІЇ ДЛЯ СПРАВ КУЛЬТУРИ

Наради Комісії для справ культури відкрив і ними проводив проф. М. Степаненко, секретарював інж. Роман Кобринський, до президії обрано ще проф. Н. Пазуняк. Проф. М. Степаненко назвав минулий рік „роком великих успіхів і великих жертв", вичисливши численні осяги української культури у вільному світі. Він застерігся, що тих успіхів годі записувати на конто Комісії культури СКВУ, яка тільки їх реєструє. Приявні вшанували вставанням з місць смерть Лева Лепкого, Володимира Карпяка, Лева Геца й інших померлих недавно видатних діячів культури. Мистець Яків Гніздовський виголосив доповідь на тему „Мистецтво ґравюри на дереві", признавши на вступі, що засяг цієї комісії і денний порядок того засідання дуже широкі, а його тема дуже вузька, дармащо доповідач виголосив свою доповідь здебільша інформаційного характеру на тлі загального розвитку мистецтва. Рішено прийняти резолюції головно з протестом проти переслідування в Україні тамошніх інтелектуалів, і обрано для цієї цілі Резолюційну Комісію, зложену з названих вгорі членів Президії, Я. Гніздовського і проф. С. Вожаківського. Приявних було 20 осіб.

РАДА КОМБАТАНТІВ

Координаційна Рада українських комбатантських орґанізацій обрадувала під проводом її голови, д-ра В. Ґалана. Інформаційний звіт склав її секретар дир. І. Поритко. Найбільше уваги забрала справа зібрання і забезпечення військово-історичних архівів, про що широку доповідь виголосив д-р Степан Ріпецький. Обрано Комісію у складі д-ра С. Ріпецького, д-ра І. Козака і адв. Я. Гриневича для виготовлення резолюції з натавруванням варварського нищення большевиками стрілецьких могил на Янівському цвинтарі у Львові, як теж нищення інших історичних пам'яток в Україні. Приявних було 10 осіб.

Північний В'єтнам виявив також подробиці тайних розмов з Кіссінджером

Париж. — Речник північно-в'єтнамської комуністичної делеґації на Паризькій конференції про В'єтнам, Нгуєн Тан Ле, обговорював 31 січня ц.р. на пресовій конференції подробиці оприлюдненого в той сам день обширного комунікату своєї делеґації, з виявленням однаково власного „мирового" пляну з 9-ох точок, що його в'єтнамські комуністи пред'явили репрезентантові президента Ніксона Генрі Кіссінджерові 26 червня мин. року,як теж американського пляну з 8-ох точок, пред'явленого комуністам 11 жовтня мин. року. Після тої дати не було вже більше засекречених зустрічей Кіссінджера з в'єтнамськими комуністами, бо ці останні заявили були, що їхній делеґат „хворий" та не визначили іншого. По суті, оприлюднені тексти тільки мінімальними й неістотними подробицями різняться від того, що виявили президент Ніксон у своїй промові 25 січня ц.р. і Кіссінджер на пресовій конференції в день згодом. Найбільша різниця між комуністичним пляном та американським — що комуністи вимагають негайно подати дату остаточного відкликання всіх американських військ, припинення всякої, також економічної, допомоги теперішньому урядові у Південному В'єтнамі та відібрання всієї даної Південному В'єтнамові зброї, себто насправді його роззброєння, як теж вимагають встановлення згори перехідного „революційного" уряду у Південному В'єтнамі, з участю комуністів, „невтральних" і прихильників теперішнього режиму. ЗСА запропонували негайне перемир'я і вибори в Південному В'єтнамі під міжнародною контролею. Названий речник комуністів заповів, що комуністи надалі різко критикуватимуть американський плян, але відхилився від виразної відповіди, чи комуністи відкидають той плян.

Британські вояки вбили 13 цивільних осіб у Північній Ірляндії

Белфаст. — У другому після столиці Північної Ірляндії Белфасті найбільшому місті в тій країні, Лондондеррі, прийшло в неділю 30 січня ц. р. до вуличної стрілянини, в якій згинуло 13 цивільних осіб і понад 20 було ранених. Сталося це під час демонстрації, яку вчинили католики на знак протесту проти притримування у в'язницях Північної Ірляндії коло 700 католиків без суду і слідства на основі вийняткового закону, що його проголосив був протестантський уряд Ієна Браєна. Британські власті твердять, що військо відповіло стрілами на стріли ірляндських снайперів, — але підпільна Ірляндська Республіканська Армія проголосила комунікат, що вона заборонила була своїм членам виступати під час тієї демонстранції. Також деякі свідки стверджують, що збоку демонстрантів ані снайперів не впали були ніякі стріли, дармащо демонстранти обкидували військо камінням. Тоді вояки попали в паніку і стрілявши раніше гумовими кулями, почали стріляти гострими кулями. Стрілянина почалася саме тоді, коли почала промовляти 24-річна посолка до британського парляменту, Бернадет Девлін, одинока репрезентантка католицького населення Північної Ірляндії.

Ірляндська посолка вдарила у парляменті британського міністра

Лондон. — Одинока в британській палаті громад репрезентантка католицької меншости в Північній Ірляндії з її протестантською більшістю, 24-річна Бернадет Девлін, кинулась в минулий понеділок 31 січня на британського міністра внутрішніх справ Реджіналда Мавдлінґа, вдарила його в голову, скинула окуляри і подряпала обличчя, поки два посли відтягнули її. Один із них вивів схвильовану посолку з залі, але швидко потім вона вернулася і їй дозволено залишитись. Вибух темпераменту Бернадет Девлін прийшов після того, як голова палати громад не допустив її до слова: вона домагалася права поставити запит названому вгорі міністрові, як одинокий наочний свідок нової трагічної події в північно - ірляндському місті Лондондеррі в минулу неділю, де британське військо вбило стрілами 13 цивільних демонстрантів, всіх без вийнятку католиків. Реджіналд Мавдлінґ, звітуючи в парляменті про ту подію, боронив акцію війська, яке, мовляв, стріляло у відповіді на стріли збоку снайперів. Бернадет Девлін назвала це „брехнею" і міністра Мавдлінґа назвала „кривавим гіпокритом". Реджінлд Мавдлінґ заповів „о'єктивне" слідство в справі події в Лондондеррі, але ще не відомо, хто його буде вести. Католицькі робітники у Північній Ірляндії, підтримані соціялістами й лібералами з-посеред протестантів, повели страйк протесту. В містах появились чорні прапори над вікнами багатьох помешкань. Прем'єр Південної Ірляндії Джон Лінч закинув британському війську „неспровоковану атаку проти безборонного цивільного населення" і вимагав відкликання того війська з Північної Ірляндії. Атмосфера в обох частинах поділеної Ірляндії дуже напружена і також у Британії схвилювання з приводу ситуації у Північній Ірляндії.

Президія КУК одобрила плян організації праці...

(Закінчення зі стор. 1-ої)

ки залишиться на місці для потреб Відділів і Представництв КУК, що в першій мірі дасть їм можливість сплатити задовження їх бюджетів до Централі КУК.

З уваги на те, що це засідання Президії КУК було перше після X Конґресу, голова Статутової Комісії І. Ю. Карасевич вияснив значення змін статуту КУК, які переведено на X Конґресі, і за якими працює Президія і Екзекутива КУК.

В цьому першому пленарному засіданні Президії КУК взяли участь представники наступних складових організацій КУК: о. д-р В. Кушнір (БУК), Б. Корчинський (БУК), д-р П. Кондра і А. І. Павлик (СУС), Ю. Гвоздулич (УНО), І. Іванчук і П. Бащук (ЛВУ), І. Ю. Карасевич і А. І. Яремович (СУСК), д-р І. Глинка (Шевченківська Фундація), І. Г. Карасевич (Федерація Клюбів УПіП), О. Каліцінський (КЦУШР), проп. І. Ковалевич (УЄО), Д. Редько (СУЖЕРО), А. Загарійчук (СГД), І. Геврик (УНС), С. Мокрій (УРС), Г. Дрепко (Українська Народна Поміч), С. Корбутяк (УТТ), пні З. Гайворон (Пласт), п-і М. Нарожняк (СУМ) і А. Сураський як обсерватор від Інституту Дослідів Волині.

На 33 складові організації КУК, 7 організацій дотепер ще не визначили своїх представників до складу Президії КУК, а саме: Український Національно-Демократичний Союз, Українська Робітнича Організація, Наукове Товариство ім. Т. Шевченка, Об'єднання Демократичної Української Молоді, Об'єднання Українських Педагогів Канади, Спілка Українських Журналістів Канади і Інститут Дослідів Волині.

Це перше пленарне засідання Президії КУК відбулось в атмосфері дуже ділової дискусії і тривало повних 4 години.

Важливе повідомлення для старших осіб

Стейт Пенсильвенія признав допомогу для старших віком осіб, які є власниками мешканевих домів.

Допомогу можуть одержати особи:

1. Подружжя, в яких одне чоловік або жінка закінчили 65 років життя.
2. Вдови, які закінчили 50 років життя.
3. Особи, визнані лікарем як нездібні до праці.

Зворот реальностевого податку — залежний від прибутків даної родини чи особи і може бути звернений від 10 відсотків до 100 відсотків цілої суми.

Аплікації на зворот, за рік 1971 мусять бути виповнені перед кінцем квітня 1972-го року.

ОУА „Самопоміч" Відділ у Філядельфії має потрібні аплікації і охоче виповняє безплатно.

За інформаціями голоситись до канцелярії „Самопоміч" при 4814 Норд Брод вул. в середи і п'ятниці від год. 6-ої до 8-ої вечора та в суботу від год. 10-ої до 12-ої перед полуднем.

Управа ОУА „Самопоміч"

ПОВІДОМЛЕННЯ

На нагробний хрест на могилі сл. п. Василя Косаренка-Косаревича видатного публіциста і автора політичної праці п. з. „Московський Сфінкс" склали дальші пожертви слідуючі громадяни і приятелі Покійного:

По 10 дол. — Микола Стеців, Михайло Мушинський; по 5 дол. — Роман Білинський, Евген Грицай, К.Шонк-Русич „Емалія". Дрібними — 9 дол. Разом з попередніми зібрано досі 235 доляри. Щиро дякуємо за Ваші ласкаві пожертви і просимо надсилати на адресу:

„BRODY-LEW", Inc.
140-142 Second Avenue
New York, N. Y. 10003

За Комітет:
Ярослав Гриневич
Іван Керницький
Ірина Шумилович-Шуварська

КІНОІСТОРІЯ КИЄВА

На одній із київських кіностудії за сценарієм В. Некрасова здіймають кінофільм про Київ. „Цей фільм не туристський, не реклямний і навіть не просто документальний у звичному розумінні цього слова, а роздум про місто, що пройшло крізь жорстокі випробування і тепер являє світові красу своєї молодости, осяяну працею покоління радянських людей", сказано патетично в „Радянській Україні" з 22-го січня.

ЩЕ ПРО V АРХИЄПИСКОПСЬКИЙ СИНОД...

(Закінчення зі стор. 2-ої)

нференції, наша ієрархія та ціла Церква повинні самі здійснювати крок за кроком свої права на помісність та переводити в життя постанови Синодів.

П'ять відбутих Синодів творять уже справді поважну основу для самоуправної дії і розвитку нашої Церкви. Все це треба переводити в життя. Треба, наперекір всьому, поступово діяти разом нашим єпископам не лише виданням спільних послань, публікуванням літургічних текстів (які, на жаль, дехто серед наших льоялістів супроти Конгрегації намагається квестіонувати!), але й іти далі та реалізувати постанови Синодів. Утворення власного Беатифікаційного Трибуналу та найвищого церковного суду для нашої Церкви було б наприклад, наявним фактом, що ми „не оглядаємося на різні боки і наперекір труднощам" як це любить говорити наш Первоієрарх, все таки здійснюємо свою помісність. Цих речей ніхто нам не може заперечити, бо вони є для добра душ і кращого розвитку нашої Церкви. За цим могли б іти інші акти організованого самоуправління. Але десь треба почати і бути послідовним.

Головно, думаємо, що необхідно розпочати діяти Постійному Синодові, утворення якого один із Владик уважає за найбільше досягнення V Архиєпископського Синоду. Евентуальний приїзд Первоієрарха нашої Церкви до Америки, пов'язаний із прибуттям також інших Владик, лише тоді матиме значення, якщо це буде не лише відзначення 80-ліття і декляративної помісности нашої Церкви, але якщо тоді наша помісність ствердиться конкретними актами й ділами.

Можна сподіватися, що Блаженніший Кир Йосиф прибуде до Філядельфії, якщо будуть пороблені відповідні заходи. Верховний Архиєпископ напевно готов на цей великий труд поїздки та всяких інших функцій, пов'язаних з цим, але треба все зробити, щоб це не була ще одна „парада". Наш нарід любить торжества і радо відзначає та вшановує кожного, кому це належиться, але не можна святкуваннями прикривати щось важливіше. Сьогодні вірні і священики очікують конкретних доказів, що слова про привернену єдність перетворяться на діла, що можлива зустріч наших ієрархів внесе нове життя, поставить нові тривкі й конкретні основи під нашу помісність і церковну організацію.

Це є також першорядною потребою життя і розвитку нашої Церкви в цілому, зокрема ствердження її історичних та нових набутих прав у рямках Вселенської Церкви!

(Кінець)

ЗБОРИ ВІДДІЛІВ УНСОЮЗУ

НЕДІЛЯ, 6-го ЛЮТОГО 1972 р.

БІНҐЕМТОН, Н. Й. Річні збори Т-ва Запор. Січ — 21 Відд. о год. 2-ій по пол. в Меморіяльному Осередку при церкві св. Івана в Джонсон Ситі, Н. Й. — В. Галич, секр.

У СВІТІ

ПАПА ПАВЛО VI НАТАВРУВАВ у своїй промові в минулу неділю 30 січня ц. р. до багатотисячної маси прочан на площі св. Петра — незгоду в католицькому світі. Папа звернув увагу, що годі сподіватися єдности в світі різних християнських віровизнань, коли між самими католиками нема згоди і єдности.

У МАЛЕНЬКІЙ ГІМАЛЯЙСЬКІЙ КРАЇНІ НЕПАЛІ ПОМЕР тамошній король Магендра на 51 році життя, на удар серця. Непаль межує з Індією і Тибетом, положений на висоті 4.500 стіп, де жити можуть тільки нечисленні чужинці, здатні фізично достосуватись до тієї висоти і суворого клімату. Король Магендра завів уперше реформу, що наказує мужчинам мати тільки одну дружину, хіба що вона впродовж 10-ти років не матиме дітей, або безнадійно хвора. Він пробував увести парляментарну систему, але в країні, де майже поголовно панує неграмотність, цей експеримент не вдався. Тоді він розв'язав усі політичні партії. Його найстарший син, який вступає на престіл, студіював у Гарвардському університеті в ЗСА.

КОМУНО - КИТАЙСЬКИЙ ПРЕМ'ЄР ЧУ ЕН-ЛАЙ КРИТИКУВАВ плян президента Ніксона щодо замирення у В'єтнамі, висловивши погляд, що на базі того пляну годі сподіватися замирення на Півдні Азії. Але він не входив у подробиці і вистерігався атакувати персонально президента Ніксона.

В АМЕРИЦІ

СЕКРЕТАР ОБОРОНИ МЕРВІН ЛЕРД ПОВІДОМИВ, що впродовж двох наступних місяців не буде покликувань молоді на військову службу, щонайменше до місяця квітня ,а можливо й довше. Таким чином, яких 115 000 молодих людей, які мають малий льотерійний номер, не будуть покликані до армії. Найбільше це стосується юнаків, які народилися в 1951-му році.

У ВСІЙ КРАЇНІ ПРОДОВЖУЮТЬ ЗРОСТАТИ податки, без огляду на вже здійснену першу фазу „заморожування" цін і заробітних платень і другу фазу, яка триває тепер. У 1971 році й на початку цього року в понад 30 стейтах ЗСА зросли податки і льокальні, і стейтові, і покищо економісти не бачуть закінчення того процесу. Зростають податки від продажу товарів, за тютюнові й інші вироби, дуже збільшуються податки на господарства та будинки тощо. Найбільше від цього терплять винаймачі помешкань, пенсіонери, особи, чи родини, що перебувають на утриманні суспільної опіки „велферу", але також власники будинків та власники підприємств.

ТАРЗАН, Ч. 6692. Тарзан переносить Чулю на безпечне місце

...AS TARZAN HASTENS TO A SAFER HIDING PLACE - AWAY FROM THE PIT THAT ALMOST BECAME THEIR GRAVE.

Під час коли опричникиз фальшивої торговельної станиці перебувають на далеких деревах, заскочені там дикиби кабанами, Тарзан пробує привернути до життя непритомного Чулю.

Але наслідки знаркотизованого вина діють вперто на Чулю...

Як Тарзан поспішає до безпечнішої криївки — подальше від ями, яка мало не стала їхньою могилою...